

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

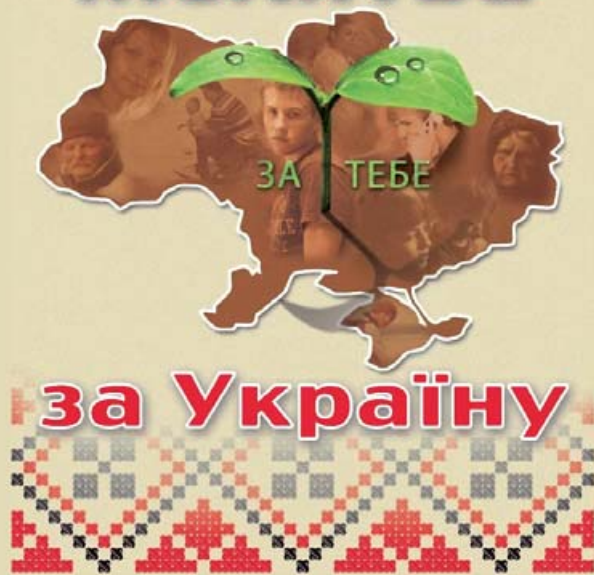
ВІРУЮ

№9 (164)

вересень
2012

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

МОЛИТВА

**Івано-Франківська громада
Церкви ХВЄ України
ЗАПРОШУЄ**
всіх християн, –
жителів Івано-Франківська,
хто щиро любить Україну
та бажає їй
доброї долі від Бога, на
**СПІЛЬНУ МОЛИТВУ
ЗА УКРАЇНУ**
9 вересня 2012 року
в приміщенні
Центру підвищення
кваліфікації
держслужбовців,
за адресою:
**Івано-Франківськ,
вул. Незалежності, 46**
(навпроти к-у «Космос»)
Початок о 17:00

На ста-а-а-арт!...

У розпалі передвиборна гонка. До 28 жовтня удень і вночі нас переконуватимуть у своїй винятковості регіони, фронти, удари, наші, червоні, зелені, сині і безколірні – уся доблесна кандидатодепутатська рать. Вибори – тому що якщо не «я», то хто зможе повести країну до омріяного, ситого, покращеного, дешевого, безвізового, стабільного і ще багато всякого «-го» – майбутнього!

Усім порядним і чесним добродіям – успіху! Голосувати буду саме за таких, хоча не впевнений, що мій голос буде враховано, оскільки розумію: не важливо, як голосують, – важливо, кому рахують...

Словом, важлива математика виборів. Проте як християнин і громадянин закликаю всіх не байдужих до долі краю нашого молитися.

«...І впокориться народ Мій... і будуть молитися люди, і шукатимуть лица Мого... то Я почую з неба, й прошу їхній гріх, і вилікую їхній край...» (2 Хронік 7:14).

Коли «почую кожного» говорить людина – це політичне гасло. Коли «Я почую

з небес» говорить Бог, – це Істина!
І останнє. У парламент вибирають

«достойних» – з найкращими біографіями, програмами, «кроками» назустріч народу, і обраним делегують владу.

А тепер порозважаймо над Словом: «Не ви Мене вибрали, а Я вибрав вас і настановив... і владу дав бути дітьми Божими!» (Ів. 1:12, 15:16).

Ти не думав, чому вибір Бога впав на тебе?

«Подивіться, хто ви, покликани, – небагато серед вас мудрих, небагато сильних, небагато благородних, але Бог вибрав немудре світу... і немічне світу... і незнатне... і принижене, щоб засоромити сильне і скасувати значне...» (1 Кор. 1:26).

Хто мене, з такою характеристикою, рекомендував, і хто складав програму? І що найбільш незрозуміле – я і ти обрані до Небесного Парламенту!

Це Ісус, це Його вибір, Його програма, записана на Його долонях кованими цвяхами. Гострий спис римського легіонера поставив крапку на грудях Христа. Ось і вся програма – програма не тимчасового покращення, а життя з подостатком! Помолімося за Україну!

Микола СИНЮК.
Єпископ.

«Джерело»

12 серпня в с. Коростах Косівського району на Івано-Франківщині пройшов другий християнський фестиваль «Джерело». Пісенну програму розпочали його ініціатори Василь Грималюк і Степан Куровський – учасники співочого колективу, від якого, власне, і запозичив назву цей фестиваль.

Зі словами вітання і молитвою до гостей пісенного заходу звернувся старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВЄ Івано-Франківщини єпископ Юрій Веремій.

А далі звучали пісні хвали Господу – у виконанні В'ячеслава Хром'яка з закарпатського Солотвина, його землячки Руслани Тотавчич із селища Рокосово, Едуарда Сада з селища Заріччя на Івано-Франківщині. Свою майстерність гри на скрипці та гітарі продемонстрували переможці різноманітних конкурсів і фестивалів брати Давидови з Івано-Франківська.

Особливим моментом цього вечора можна назвати виступ християнської виконавиці з Бурштина Лідії Харун. Коли вона співала акапелло: «Господи мій, пісня моя про Тебе» та «Ім'я Ісус – як мед со-

лодкий», здавалося, її голос сягає небес.

У фестивалі брали участь і тернополяни – християнський гурт «Благовісник». Вони потішили слухачів не лише піснями, а й підбадьорливими свідченнями із власного життя.

Про причину створення людини розповіла видовищна пантоміма у виконанні кандидатів у майстри спорту зі спортивної гімнастики та триразових чемпіонів України з фітнесу братів Прохницьких з Івано-Франківська, які, попри значні досягнення у спорті,

виголосив старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України Михайло Паночко. Наприкінці всі учасники і гості фестивалю звершили молитву за Україну.

Наш кор.

Дорогоцінна віра

Михайло Паночко
Старший єпископ
Церкви ХВЄ України

«І Він (Ісус) розповів їм і притчу про те, що треба молитися завжди і не занепадати духом, говорячи: «У місті якомусь суддя був один, що Бога не боявся і людей не соромився. У тому ж місті вдова перебувала, що до нього ходила й казала: «Оборони мене від мого супротивника!». Але він довгий час не хотів. А згодом сказав сам до себе: «Хоч і Бога я не боюся, і людей не соромлюся, але через те, що вдовиця оця докучає мені, то візьму в оборону її, щоб вона без кінця не ходила і не докучала мені». І промовив Господь: «Чи чуєте ви, що говорить суддя цей несправедливий? А чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і баряться Він щодо них. Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону! Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (Лк. 18:1-8).

Ми робимо наголос на Слово – не на обряди чи традиції, тому що від обрядів і традицій не народиться дорогоцінна віра. Кожен раз, коли ми йдемо

до церкви, просімо Господа зробити наше серце доброю землею. Не кам'янистою – ніби й приймає, ніби все добре було, ніби правильно говорили, правильно співали, але...

Треба без «але». Ми маємо дбати про свою власну душу. Бо хто подбає про неї? Хто буде поважати нас, якщо ми самі себе не поважаємо? Тому об'єктом номер один, який ми маємо пильно стерегти, є наше серце. Біблія закликає стерегти його понад усе, що лише стережеться (див. Прип. 4:23).

(Закінчення на 5-й стор.)

Шановні співвітчизники! Дорогі брати і сестри!

Степан Касянюк
Старший пастор церкви
«Благодать» із Сітла, США

Вітаю вас чудовим привітанням українського народу: «Слава Ісусу Христу!». Вітаю всіх вірних християн України з Днем незалежності!

Відзначаючи 21-шу річницю незалежності України, ми аналізуємо наші здобутки і надбання за два десятиріччя. Адже це наша історія.

Здається, небагато, але й немало. Наші ще недавно маленькі діти стали дорослими. Чимало людей вже відійшли з цієї землі. Одне покоління змінюється іншим. А ми продовжуємо писати історію, читати яку будуть наші нащадки. Що ж ми впишемо туди?

Моє слово звернене і до тих українців, які живуть в діаспорі, за тисячі кілометрів від нашої земної Вітчизни. Живуть у багатій, розвинутій державі – Сполучених Штатах Америки. Ця країна стала нам другою батьківщиною. Тут ми прижилися, у багатьох народилися діти і внуки. Маємо добре, безтурботне, забезпечене життя. І хоча чимало з нас вже мають американське громадянство, проте ми назавжди залишились українцями. І нам не байдужа доля нашої України.

Ми любимо свою землю, свій народ, молимося за нього, вболіваємо, стараємося чим тільки можна допомогти українцям, які живуть в складних умовах. І дітям нашим намагаємося прищепити любов до України, до її солов'їної мови, щоб вони пам'ятали своє коріння – землю, де вони народилися і де народилися їхні батьки.

Україна сьогодні вільна, незалежна держава, і це велика перевага і велике благословення. Вона довго йшла до своєї

волі, її незалежність завойована без єдиного пострілу – мирним шляхом. Це велика милість Бога, слава Йому за це!

Серед значних надбань незалежності – демократія, свобода слова і свобода віросповідання. І все ж Україна ще не стала християнською державою. Ще так багато в ній безбожництва, відступництва, аморальності, релігійної нетерпимості, міжконфесійної ворожнечі, відкидання біблійних істин, ігнорування Божих законів, культивування язичницького способу життя, повернення до РУН-віри.

В Україні багато також проблем глобального масштабу: політична нестабільність, корупційність влади, хвора економіка і, як наслідок, – масове безробіття, пошуки заробітку за кордоном, низький рівень життя, що, у свою чергу, породжує алкоголізм, наркоманію, корупцію на всіх рівнях влади. В Україні високий рівень злочинності, велика кількість абортів і надзвичайно великий відсоток розлучень.

Усе це говорить про те, що наша земля хвора і потребує цілющих. Ісусу лише єдиний вихід з ситуації, і його показує вічна Книга Життя – Свята Біблія. У Другій книзі хронік в сьомому розділі 14-м віршем написано: «**Та коли Мій народ, на якому названо Моє ім'я, навернеться і помолиться, і шукатиме Мого обличчя, і відвернеться від своїх злих доріг, то Я вислухаю з неба і змилюся над їхніми гріхами, і зцілю їхню землю».**

Бог явив Свою милість і Свою благодать нашому краю і нашому народу. Повалена комуністична імперія зла і насилля, скинуті з п'єдесталу кровожерливі кумири та ідоли. Людям дані вічні й непохитні цінності. Безбожність і атеїзм відступили перед вірою в Бога. Можна сказати, люди стали віруючими.

Вже більше 20 років вільно проповідують Євангеліє спасіння – як у церквах, так і в громадських місцях: в будинках культури, у парках, на стадіонах, по радіо і телебаченню. Слово Боже звисає. На початку люди тисячами ринули на відкриті зібрання, щоб слухати Слово Боже.

(Закінчення на 5-й стор.)

Ви — це особистість! Ви — не натовп! Ви — єдиний, особливий і неповторний, іншого такого на землі нема.

Люди сьогодні не цінують індивідуальність. Виглядає на те, що ми живемо у світі мавп і папуг. Усі намагаються бути на когось схожими. Дівчатка — на Джолі, хлопчики — на Бреда.

Відбуваються абсурдні речі. Темношкірі і кучеряві дівчата врівнюють волосся і відбілюють шкіру, бо їм втовмачили, що це модно. Білі дівчата старанно засмагають і накручують волосся на бігуді, щоб бути темними і кучерявими.

Давид — праведна людина, цар Ізраїлю, не турбувався з цього приводу. Він говорив: «Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї...» (Пс. 139:13).

Якось мене запитали: «Що ти робиш, щоб твоя лисина блищала?». Нічого! Тому що мені все одно, яка в мене лисина — матова чи глянцева. Не бійтеся бути несхожими на тих, кого прийнято називати іконами стилю. Ви нормальна, оригінальна, унікальна людина. Іншої такої нема.

Життєвий вибір кожен зобов'язаний зробити сам. Дитину охрещують малою, але настає час повноліття, і вона обирає свою дорогу, на якій не передбачене хрещення як посвячення Богові. І що дасть їй те хрещення в немовлячому віці?

Цей вибір зобов'язані зробити ви самі. Особисто! Персонально! Людині не буде користі від віри батьків чи від благочестя друзів або від глибоких висловлювань священнослужителя, якщо вона сама не вибере Бога.

Здається, що доріг попереду багато, є з чого вибирати. Але насправді це не так. Ми вибираємо або Бога, або життя без Нього — з усіма наслідками цього

Я вибираю Бога

кроку. Або добро, або зло. Або щастя, або проблеми. Гляньте вгору — небеса проповідують славу Божу! Небо — білборд, що розповідає про Бога.

Інтелектуально чи теоретично зробити правильний вибір нескладно. Поставте перед хлопцем, котрий хоче одружитися, претенденток: козу, жабу, ворону і симпатичну дівчину. Вибирай! Неважко здогадатися, який вибір зробить парубок, навіть якщо дівчина не дуже симпатична.

Сьогодні світ пропонує багато альтернатив. Але між тим, що пропонує світ, і тим, що пропонує Бог, — велика різниця. Тому що пропозиція світу — це щось дуже короточасне. А пропозиція Бога — вічна.

Ви можете вибрати своїм богом вроду: але кого ви здивуєте вродою, коли вам буде 80?

Ви можете все своє життя присвятити збагаченню. Але Олександр Македонський, покоровши половину світу, плакав на горі в Індії, тому що нічого було більше завойовувати. І він наказав поховати його так, щоб всі бачили порожні руки. Нічого із завойованого він не зміг взяти з собою.

Ти можеш купити найкрутіше авто, але через три роки це вже буде «відстій». Ти нікого не здивуєш своєю тарадайкою.

Ти можеш жити світлою ідеєю про дружбу. Але якось я побував у в'язниці і розмовляв зі своїм знайомим. «Я думав, що в мене є друзі. А тут я зрозумів: мої єдині друзі — мама і бабуся!», — розповідав він.

Найкращі речі без Бога перетворюються на безглузда.

Колись у Франції ми їхали з Марселя

в Ліон. За кермом сидів літній чоловік — християнин на ім'я Симон. Він організував для нас цю поїздку. Заплатив за бензин. Оплатив обід в ресторані. Купив квитки на корабель, що плив на острів, де досі височіє замок Іф, описаний Олександром Дюма. Я дивився на нього і думав: «Навіщо йому все це? Возитися з нами, витратити гроші, втомлюватись... Навіщо?».

«У чому смисл життя, Симоне?» — запитав я. «Віра в Бога — єдине, що надає смислу всьому моєму життю», — відповів він.

Ви пам'ятаєте історію про Авраама? Син чи Бог? Складний вибір. У мене також є син. Якби мене попросили зробити вибір, я знаю, що не віддавав би сина. Я сказав би: «Вибачте».

Можливо, ви бачили ролик про те, як доглядач залізничної станції між життям всіх пасажирів поїзда і життям власного сина вибрав порятунок пасажирів. Незабгненно! Але це реальний випадок, який вивчають на факультетах психології.

Авраам зробив дуже нелегкий вибір! Ми не уявляємо собі, що відчував Авраам. Чи міг він, йдучи на гору з Ісаком, радіти і підстрибувати від радості? Вибирати Бога не завжди легко.

Деякі все життя мріють про молочні ріки і кисельні береги. Щоб бути багатими, здоровими, впливовими... Їж, пий, веселися. Однак історія Авраама — це історія жертви. Історія болю. Історія віри.

Бог більший, ніж ми собі уявляємо! Він гідний того, щоб ми Його вибрали! Той, хто вибрав Бога, не осоромиться ніколи. Це вічна перспектива! Тому я вибираю Бога!

Слисей ПРОНІН.

ДУМАТИ БОЛЯЧЕ

Боляче, бо, думаючи, ти піднімаєшся над буденністю, сірятиною, збайдужінням, вириваєшся зі стада, що отупіло прямує в напрямку, кимось визначенім. Бо тоді ти стаєш білою вороною. А стадо не любить тих, хто вирізняється. Воно готове їх гнати від себе, заковувати, знищити.

Думати боляче. Бо це значить бачити лицемірство, підлість, зраду, брехню, підлабузництво, несправедливість — і не знайти сили миритися з ними, не пристосуватися до обставин. Це значить протестувати, а отже, ставати на заваді лицемірству, підлості, зраді, брехні, підлабузництву, несправедливості, а вони цього не простять.

Думати боляче. Бо, бачачи несправедливість, ти вимагатимеш справедливості. Ти вказуватимеш на зло та гнійні рани суспільства. А зло не любить, коли його викривають. Думати — це виклик. А виклик означає боротьбу. Часто до крові. Нерідко до смерті.

Думати боляче. Бо це — жертва. Це значить жертвувати собою, здоров'ям, свободою, посадою, спокоєм і навіть самим життям. Жертвувати всім, крім власної совісті та права думати.

Думати боляче. Бо треба платити ціну. Велику. Часто непомірну. Запитайте про неї в Тараса Шевченка, Василя Стуса, Левка Лук'яненка, Ліни Костенко. У Мартіна Лютера, Дітріха Бонхофера, Мартіна Нільмолера, Річарда Вурмбрандта, Нельсона Манделли, Мартіна Лютера Кінга, Олександра Солженіцина. Запитайте в тих, чиї імена загубилися в катівнях інквізиції, НКВД, КДБ, гестапо та інших спецслужб. Вони знають ціну думки. Запитайте, врешті-решт, Ісуса Христа, Який навчав людей перш за все думати, а не сліпо слідувати вказівкам «сліпих поводитирів».

Думати боляче. Бо рано чи пізно це приведе тебе до віри в Бога. Бога, Якого не завжди розумієш, Якого не можна вмістити в рамки традицій чи конфесійності — але Який, однак, не менш реальний і близький. А вірити в Бога — значить протистояти злу та неправді. Це значить щоденно боротися зі злом, спокусами та гріхом. Це боротися з собою, власним егоїзмом та байдужістю. Це — брати відповідальність за своє життя, поведінку та слова перед людьми і Богом.

Думати боляче. Бо тоді боляче за долю свого краю і далекої Ефіопії. За сусіда-наркомана і невідомого індуса з Калькутти. За своє село чи місто і

за країну, в якій житимуть твої онуки. Боляче за квітку з Червоної книги і за голодне африканське дитя. Боляче за моральний стан суспільства і за власні помилки.

Боляче... Але не думати — страшно. Бо тоді за тебе думають ті, що думають лише за себе. Тебе, як маріонетку, просто шарпають за потрібні нитки — і ти робиш те, що вигідно злу та неправді. Тоді ти сам стаєш співучасником зла і неправди.

Не думати страшно. Бо тоді ти не бачиш нічого, окрім теплого хліва та корита з дешевою ковбасою і гречкою. Тоді ти оцінюєш свою думку в кілька кілограмів крупи чи у пляшку горілки. Тоді когось цікавить не твоя думка, а твоє мовчання. Бо раби — мовчать. І — не думають.

Не думати страшно. Бо тоді ти не особистість, а статистична одиниця. Один із тисяч. Із мільйона. Маленька частинка покійного стада, яке дозволяє себе доїти, стригти і, за потреби, — різати.

Не думати страшно. Бо тоді в тебе немає власної думки, за тебе думають «вожді». Тому сьогодні ти гукаєш: «Осанна!», а завтра: «Розіпни!». Політичні та релігійні злочинці завжди оправдовували свої злочини «волею народу». «Ворогів народу», які наважувалися думати, завжди розпинали руками тих, за яких думали інші.

Не думати страшно. Бо це значить згодитися: як усім, так і мені буде, заріють як собаку, на тому й кінець! Це значить пливти за течією брудного річка безвір'я та духовного нігілізму. Це значить плюнути собі в душу і Богові в лице. Це — зняти з себе будь-яку відповідальність за власне невірство, байдужість, гріховність та духовну анархію. Бо «коли Бога немає, то можна все».

Страшно, коли думати — найстрашніший злочин. Страшно, коли не боляче. Не болить лише мертвому. Болить — живому.

Тому я обираю думати.

Юрій ВАВРИНЮК.

Головний редактор журналу «Благовісник».

Інформаційна обжерливість

На дачі ми маємо сусідку: немолода людина, вона час від часу заходить до нас в гості. Іноді розповідає про те, що діється у світі. Мене завжди дивували її розповіді «про життя»: про вбивства, насильства, «брудну білизну» відомих людей. Я думав, звідки в неї таке уявлення про світ, в якому немає місця на позитив?

Якось, відпочиваючи на дачі, я заглянув до нашої знайомої. На столі лежало декілька газет. Чекаючи на господиню, я почав їх переглядати. Газети, які вона зазвичай читає, виявилися звичайною «жовтою пресою». 15 хвилин споживання цих видань — і два дні я дивився на світ через дивні «окуляри», вбачаючи в усьому чорний бік життя.

До споживання інформації належить ставитися, як до споживання їжі.

По-перше, воно вимагає обережності. Люди не їдять смердючу їжу. Але чомусь дуже охоче накидаються на смердючу інформацію. Вона так само небезпечна, як і зіпсована їжа.

Споживання інформації вимагає виховання смаку. Ми звикли до того, що їжа має бути смачною. Смак виховується. Діти зазвичай не розуміють смаку багатьох продуктів, які люблять дорослі. Смакові рецептори потрібно тренувати. За аналогією з тим, як смакові рецептори здатні розрізняти солодке, гірке, солоне, поняття смаку було перенесене в сферу естетичного досвіду і поширене на здатність відчувати прекрасне в мистецтві і житті. Читання доброї преси сприяє формуванню доброго смаку. І навпаки: читання табloidів занижує наш смаковий поріг.

Нарешті споживання інформації вимагає поміркованості. Сьогодні в Україні виходить близько 30 000 друкованих видань. Намагання читати якомога більше може призвести до інформаційної

обжерливості. Обжерливість — це непомірність і жадібність в їжі. В католицькій традиції обжерливість — це один з семи смертних гріхів.

Обжерливість — це одна з форм ласолюбства. В античності вважалося, що обжерливість викликає як тілесне страждання, так і страждання душі, оскільки предмет радості ласолюба не є справжнім благом. Боротьба з обжерливістю передбачає не стільки вольове придушення позивів до їжі, скільки роздуми про її справжнє місце в житті.

Так само і з інформацією: варто замислитися, до чого вона має служити у моєму житті. Чи вона здатна розвивати мене, а чи лише загрожує інформаційним ожирінням?

В листі до коринтян апостол Павло написав: «Все мені можна, але не все корисне» (1 Кор. 6:12). Беручи до рук будь-яке видання, варто згадати ці слова.

Александр ДОБРОЇ.
Директор Європейського інституту соціальних комунікацій.

В Україні відзначили Всенародний день батька

15 вересня у Києві пройшла Всеукраїнська акція «Всенародний день батька».

За словами організаторів дійства, це унікальна можливість святкування в Україні Всенародного дня батька на національному рівні. Ціль акції — популяризувати важливість ролі чоловіка як батька в сім'ї та суспільстві; вшанувати чоловіків, які займаються сім'єю і беруть активну участь у вихованні своїх дітей; надихнути чоловіків до відповідального батьківства.

Програма заходу передбачала концерт, просвітницькі семінари та вікторини в ігровій інтерактивній формі, змагання та конкурси.

Шотландський священик: Якщо одностатеві «шлюби» будуть легалізовані, тоді чому б не легалізувати двоєженство та інцест?

Х'ю Гілберт, єпископ міста Абердін, Шотландія, заявив, що коли вже уряд Шотландії вживає заходів до легалізації одностатевих шлюбів, то чому б не легалізувати двоєженство та інцест.

«Ви не можете перекусити без їжі, і неможливо уявити шлюб без чоловіка і жінки, — сказав єпископ Гілберт. — Це факт життя».

«Правда полягає в тому, що уряд може легалізувати те, що йому подобається. Він може, наприклад, прийняти закон, де буде сказано, що все, що має чотири ноги, це стіл, навіть якщо насправді це собака або кінь», — продовжив він.

«Чому, коли один чоловік одружується з іншим — це добре, а коли бере в дружини двох жінок — це погано? Якщо ми дійсно хочемо рівності, то чому вона не поширюється на племінниць, які щиро, по-справжньому, люблять своїх дядьків?»

Як єпископ Абердіна, я заявляю, що благословляти «шлюби» геїв я не буду. Це просто неможливо».

НХС.

Денис ПОДОРОЖНИЙ

Останнім часом я був спороннім спостерігачем гарячих баталій в соціальних мережах. Християни сперечалися з кількома ініціаторами дискусії: ким є Ісус Христос — Богом чи людиною?

Мені не хотілося вступати в суперечку, тому що важко розмовляти з людьми, які не бажають слухати опонентів, та й полеміка ця безкінечна. Вона ведеться не лише в Інтернеті і не одне століття.

Але ось аргументація «логічно-нелогічно» в цьому диспуті мені здалася дуже характерною і навіть потішною. Про неї і хотілося би поміркувати.

Протягом майже всієї історії християнства виникали різні думки відносно того, хто ж насправді Ісус Христос — Бог чи людина? Згідно з традиційним християнським віровченням Ісус одночасно і Бог, і Людина, причому без усяких «чи». Він не напівбог-напівлюдина, а стовідсотковий Бог і стовідсоткова Людина водночас.

Таке сприйняття Христа для багатьох вельми складне. Незрозумілість і надумане протиріччя подвійної природи Ісуса Христа служать приводом, щоб дорікати в нелогічності переконань християнам, які вірять в цю догму. Опоненти віри в доктрину Боговтілення кажуть: «Як це може бути? Якщо Ісус — Бог, то де був Бог, коли Ісуса розп'яли? Кому Ісус молився? І взагалі, як Творець може стати частиною творіння?».

Через погляд на Ісуса як на Бога, що прийшов у тілі, християн часом навіть звинувачують в обожнюванні людини: «Ви людину робите Богом!».

Справді, згідно з вченням монотеїстичних релігій, робити Бога з людини — це гріх, котрий межує з богозневагою. А якщо подивитися на це з другого боку: чи може Бог стати людиною?

— Не може! — на те Він і Бог, — скажуть одні.

— Може, на те Він і всемогутній, — скажуть інші.

Але хто ми такі, щоб Бога ставити в рамки власних уявлень? У Біблії можна знайти дуже багато текстів, які відкривають Христа як Людину, що народилася в цьому світі (Мт. 1:18), здатну відчувати голод (Лк. 6:3), спати (Мр. 4:38), відчувати стрес і біль (Лк. 22:44; Іс. 53:7). Про Нього сказано, що Він прийшов, щоб Своїм життям і вченням прославляти Бога-Отця (Ів. 17:4-5).

Одночасно в цій же Біблії багато свідчень про те, що Христос — Бог:

В Об'явленні Івана Богослова Той, Хто називає Себе Альфою і Омегою, Першим і Останнім, Початком і Кінцем, Вседержителем (Об. 1:8), говорить про Себе як про воскреслого: «І був Я мертвий, а ось Я

Ісус — Бог чи людина?

Прихильники такої версії з елегантною фокуснікою самостійно вирішують, де йдеться про Бога, а де про пана, і для них часто зовсім не важливо, в якому контексті це написано — лиш би це вписувалося в їх світогляд.

— Можливо, це не Бог і не людина, а якась особа, яку Бог створив і через яку творив усе інше! А як же тоді з фразою: «Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього» (Ів. 1:3). Очевидно, не ніщо, а майже ніщо? Він виняток? Євангеліє обманює?

— Ну, тоді значить духовна сила Божа зійшла на людину Христа, і Бог діяв через Нього, так що Бог був явлений в Ньому (ого як накручено!). Чому ж стільки текстів Біблії явно свідчать не про окреме ставлення до Христа як до Бога, а про фактичне?

Доходить до вигуків: «Десь у всіх цих текстах вкралися помилки — ну, не може такого бути! Не логічно! Не може 1+1=1». (До речі, і справді не може! Але й тут в опонентів триєдності Бога виникають проблеми з логікою: ніхто і не стверджує такого! Якщо їм ясна мова математики, то краще писати так: $x+x=x$, де $ікс$ — іпостась (відмінність в єдиному), а ігрек — природа, сутність Бога. Котрий один. Тут проблем з логікою у християн не виникає — ніхто не говорить про трьох богів!

Словом, виникає спроба власною логікою пояснити незрозуміле і таке, що не піддається поясненню.

Дивно чути, коли про Божий промисел говорять: «Це логічно» або: «Це не логічно». Я ціню логіку як науку, мій батько і бабуса були математиками, і сам я вчився на факультеті прикладної математики і механіки. Логіку люблю, вивчав, здав на відмінно і вважаю, що вона дисциплінує мислення, а в богослов'ї вкрай необхідна. Та попри це впевнений, що коли ми намагаємося загнати Бога в рамки логіки, ми самі суперечимо їй.

Хіба це логічно — підкоряти будь-яким законам (зокрема законам логіки) Того, Хто вищий за всі закони і є Законодавцем? Хіба Бог, чинячи чуда, завжди погоджує Свої дії з законами природи чи законами логіки? Ні логіка, ні фізика, ні медицина не пояснюють, як на третій день можна

воскреснути з мертвих (якщо не «шарлатанити» з поняттями летаргічного сну та іншими раціональними спробами пояснити чудо воскресіння). Яким законам підкоряється вознесіння Іллі на небо на вогненній колісниці? Законам логіки?

Логіка необхідна, щоб вибудовувати і впорядковувати власну думку, виявляти закономірності і бачити нестикування в поясненнях існуючих подій і явищ. Вона дуже важлива для богослов'я задля систематизації знань, одержаних з Божого Слова. Людина, яка не дружить з логікою, небезпечна нерозсудливістю. Але, на жаль, ще небезпечніше вивисувати логіку над Богом і Його Самого підпорядковувати людській розсудливості.

Мене лякає крайній раціоналізм деяких сучасних християн, які намагаються пояснити непояснювальне і загнати Бога в систему логічно вибудованих аргументів, наче нашим розумом ми можемо досягнути Його розуму. Про безглуздість цих спроб щодо пізнання Бога говорив ще Кант.

За ці ж речі свого часу був звинувачений цар Тирський! Бог суворо дорікав йому: «Ти тільки людина, а не Бог, хоч ставив своє серце (а серце в Біблії — це центр розумової діяльності людини, розум) нарівні з серцем Божим» (Єз. 28:2). Причому Господь повторює цю фразу двічі: вдруге, коли попереджає про суди, котрі повинні були вилитися на царя за те, «що ти ставив своє серце нарівні з серцем Божим» (Єз. 28:6).

Усе ускладнювати і все спрощувати — це дві крайності однієї дороги, як, між іншим, і спроба все осягнути розумом чи, навпаки, дистанціюватися від здорового глузду і впадати в крайню форму духовності. Істина — посередині.

З одного боку, ми, християни, повинні не мудрувати, а думати «не більш, як написано» (1 Кор. 4:6), інакше наші думки ризикують спотворитися, відхилившись від простоти, що в Христі (2 Кор. 11:3). Писання сповнене простими істинами, і не варто з ясних біблійних повелень робити філософські глибокодумні висновки, які дозволили би не робити, що заповідано.

З другого боку, не все, що Бог чинить і Ким Він є, зрозуміло для людини, інакше б наш розум був нарівні з Божим. Твердження, що для правильного розуміння «хто є хто» досить Писання і простої логіки, можна застосовувати лише до очевидних понять, а Божя природа до таких не належить!

Писання говорить про «Божу мудрість у таємниці, яку Бог перед віками призначив нам на славу» (1 Кор. 2:7). Якій речі Він відкриває нам Своїм Духом (Кол. 1:26), інші приховані до певного часу (1 Кор. 13:12), а якісь залишаються прихованими

назавжди, як написано: «Закрите те, що є в Господа, Бога нашого, а відкрите — наше та наших синів аж навіки, щоб виконувати всі слова цього Закону» (5 М. 29:28).

Його дороги — не наші дороги, і Його думки — не наші думки, говорить пророк Ісаї (Іс. 55:9). Божі думки і дороги значно вищі за наші, і говорити про «просту логіку» небезпечно. Деякі речі пізнаються іншим чином!

Чимала частина нашого життєвого досвіду будується на знаннях, ніяк не пов'язаних з логікою. Наприклад, тому, хто ніколи не їв фініків, даремно слухати свідчення тих, хто їх їв. Розум тут не допоможе. Або їв, або не їв. Це досвід. Його не можна пояснити.

Деякі Божі істини відкриваються не через раціональне дослідження — Сам Бог відкривається людині, як написано: «... вирости вам на спасіння, якщо ви спробували, що добрий Господь» (1 Петр. 2:1).

Скільки можемо, ми покликані пізнавати Господа, Його дороги і Його волю. Добре використати логіку як інструмент в наших роздумах про Нього, але завжди треба пам'ятати, що в стосунках з Богом логіка обов'язково буде впирається у сфери невидимого, де розум — безсилий. Там ми повинні мати мужність і відвагу сказати: «Я не можу цього ні зрозуміти, ні пояснити, але якщо Боже Слово говорить так, то я приймаю це вірою».

Тоді легше сприйняти, що Господь може бути єдиним Богом в трьох іпостасях і що Ісус Христос може бути Богом і людиною водночас, а ще — позбутися сумнівів з ряду малозрозумілих істин Писання.

Ми з вірою приймемо твердження Біблії, що:

— у Бога можуть двоє ставати одним тілом (Мт. 19:6);

— у Нього можливо мати, коли віддав, а жити, коли помер (Мр. 8:35; Лк. 6:38; 1 Кор. 15:36);

— Господь здатний знати всі дні життя нашого, коли жодного з них ще не було (Пс. 139:16), і при цьому не робити з нас маріонеток, даючи волю вирішувати і діяти (5 М. 30:19). Усе в Його владі, але при цьому нам дана свобода вибору;

— Бог може бути цілком милосердним (2 М. 34:6), залишаючись при цьому абсолютно справедливим (Пс. 119:75);

— Він бажає, щоб ми Його пізнавали (Пс. 46:11), але пізнаний бути не може; — Він здатний творити з нічого (1 М. 1:1);

— голосу Він не підвищить (Іс. 42:2), але Він — немов шум великої води (Об. 1:15);

— Він говорив з мряки (5 М. 5:22; Пс. 97:2; Євр. 12:12), але живе в неприступному світлі (1 Тим. 6:16).

Поважаючи розум і логіку, не можна применшувати віру і надію. Тоді значно легше буде сприйняти написане: «Безсумнівно, велика це таємниця благочестя: Хто в тілі з'явився, Той оправданий Духом, ангелом показався, проповіданий був між народами, увірувано в Нього у світі, Він у славі вознісся!» (1 Тим. 3:16).

Тест на синівство

Хрест. Яка картина виникає в нашій уяві при цьому слові? Що ми бачимо в ній, окрім хреста? Одні тут же уявляють урочисті сутінки, залиті ароматом ладану і мерехтливим полум'ям свічок; в уяві інших постають веселі, барвисті плями світла, що пробивається крізь скло високих вітражів. Ще інші бачать тонку нитку металу, спрямовану в заманливу глибину декольте; а деякі, навпаки, — масивний ланцюг і густі парослі в проїмі розхристаної сорочки. Одні бачать ширину небес зі спрямованими ввись шпильми і банями; інші — сумний спокій погосту.

При цьому слові в душі людей може нічого не здригнутися, а можуть виникнути бурхливі почуття — від обурення до благоговійного трепету. Але навряд чи в когось сьогодні уявлення про хрест викличе гидливу відразу впереміш з інстинктивним страхом. Хоча саме це почуття викликав вигляд хреста Христового у перехожих, що, хитаючи головою, глузували з Нього, кажучи: «Ти,

що храма руйнуєш та за три дні будуєш, — спаси Самого Себе! Коли Ти Божий Син, то зійди з хреста!» (Мт. 27:40).

Хрест з безсило звисаючим, знівеченим тілом Ісуса (тим самим тілом, яким стало Слово) не височів ні в благоговійній тиші вітваря серед ікон і вітражів, ні в захоплюючій для паломників височині. Римські солдати розпинали злочинців при дорозі за міськими ворітьми. Не надто високо, щоб не витратити зайвих зусиль, і досить близько, щоб кожен міг прочитати табличку із звинувачувальним вироком — «зłodий», «розбійник», «бунтівник». Щоб іншим було на науку. Звинувачувальний вирок на цьому хресті проголошував: «Цар Юдейський».

Простір перед міськими воротами відіграв особливу роль в житті будь-якого укріпленого поселення, густо забудованого всередині рятівних стін. Тут сходилися всі торговельні дороги. Тут відбувалися всі народні зібрання, бунти, святкування. Тут ішла повним ходом оптова торгівля, зазвичай заборонена на вулицях міста. Тут снували кишенькові злодії і патрулювали охоронці порядку; вели свій жвавий бізнес міняйли і наводили страх збирачі податків.

Це було найлюдніше, найгамірніше, найнеспокійніше місце у всій околиці. Ніхто, окрім близьких страчуваного злочинця і відповідальних за виконання вироку, не затримувався біля хреста — усі поспішали по своїх справах, неспокійно відводячи погляд і поспішаючи перервати незручну паузу в розмові з попутником будь-якою неважливою фразою.

Де найлюдніше і найсуетніше місце у вашому місті? Уявіть його. Можливо, як і в моєму місті, це майдан біля Центрального ринку: гамір, штовхання, сварка, галас, сигнали маршруток... Уявили? А тепер уявіть всього за десять кроків від автобусної зупинки на невеликому пагорбі три тіла, живо живо прибиті цвяхами до дерев'яних балок, що мали помирати не в благоговійній тиші, не в обстаноці поваги чи співчуття, а під палючим

сонцем серед тисяч, криків, смороду, крові і поту.

Ті, хто бачив хрест Христов, здебільшого були випадковими перехожими, устами котрих діяв, що відійшов від Нього аж до цього часу (Лк. 4:13), кричав у безсилу жаху: «Спаси Самого Себе! Коли Ти Божий Син, то зійди з хреста!».

А релігійні вожді народу Божого, первосвященники з книжниками, старійшинами і фарисеями, що нарешті досягли єдності, все наполегливіше підбурювали натовп і, насміхаючись, говорили: «Він інших спасав, а Самого Себе не може спасти! Коли Цар Він Ізраїлів, нехай зійде тепер із хреста — і ми повіримо Йому! Покладав Він надію на Бога — нехай Той Його тепер визволить, якщо Він угодний Йому» (Мт. 27:39-43).

«Коли Ти Божий Син, то зійди з хреста!» — найлогічніша умова твердження з точки зору земної логіки і найбезглуздіша з точки зору логіки небесної. Будь-хто, маючи владу Божого Сина, так, напевне, і чинив би, засвідчивши наравним лихословом who is who.

«Якщо можеш — скористайся, дають — бери, маєш владу — застосовуй її», — повчає світ. «Якщо можеш — віддай», — вчить нас Христос. Віддай владу, віддай гідність, віддай права.

У хресті Христовому — найвища тематика божественної любові, перетин паралельних площин, двох сторін найбільшої заповіді — любові до Бога (5 М. 6:3-6) і любові до ближнього (3 М. 19:18). Бо тому, кого люблю, я готовий віддати все (тому й віддаю все — найчастіше, собі, улюбленому).

Хрест і є справжнім тестом на синівство. Тут, біля хреста Христового, — вихід із замкнутого кола суперечок про свободу і призначення, бо на хресті сходяться воедино суверенна воля люблячого Отця і вільна воля люблячого Сина. Більше 12 легіонів ангелів (Мт. 26:53), готових в будь-яку мить кинути на допомогу, так і не дочекались наказу.

Ісус не міг зійти з хреста. Не міг саме тому, що Він — Син Божий. Не міг Він спасти Себе саме тому, що спасав інших. Коли життя Його лежало на терезах, на другій шальці тих самих терезів було життя всіх, кого Він любив.

У Нього не було вибору: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). У любові вибору взагалі не буває. Адже «любити» і означає — «віддавати».

Сергій ГОЛОВІН.
Президент Християнського науково-апологічного центру.

Наталія Жуковська: ВИБИРАЮ БУТИ ЩАСЛИВОЮ

● свідчення

«Куди йти, що робити і як жити далі?» — запитання тривожили молодшу співачку, яка відкрила для себе світ Божої любові і не могла вже залишатись колишньою. «Ти що, з глузду з'їхала? У такий час? Тобі що, гроші не потрібні?» — був збентежений продюсер співачки. «Розумієш, Михайле, не в цьому справа... Просто я вибираю Бога!».

Наталія народилася в маленькому містечку Камешково Володимирської області (Росія). «Народилася, щоб співати!» — це усвідомлення прийшло так само органічно, як і розуміння дихання і споглядання навколишнього світу. «Стану відомою, зберу великі зали!» — мріяла Наталка. — Зроблю крок в неможливе! Я талановита, вродлива, і попереду в мене ціле життя!».

«Ще поки тебе вформував в утробі матерній, Я пізнав був тебе... Дух Мій, котрий на тобі, і слова Мої, які вклав Я в уста твої, не відступлять від уст твоїх... віднині і довіку, — ці слова несподівано увірвалися в життя Наталії. — Я назвав тебе по імені... Я — Господь, і нема іншого; нема Бога, окрім Мене...»

З приходом Бога перед молодшою співачкою постав вибір між звичним минулим і невідомим «завтра». Що таке «вибрати» людині-музиканту, для якої сцена — центр всесвіту? Зробити вибір — це залишитися без професії і стабільних доходів. Без того, чим живе виконавець, — визнання і слави.

У житті молодшої співачки настав час усвідомлення: «Я вибираю Бога!». Час переосмислення і нових хвилюючих переживань. «Я вибираю Бога!». І вона пішла працювати в дитячий садок. Для співачки її рівня і можливостей це було справжнім випробуванням.

— Я стояла на колінах перед Богом і говорила: «Ось я, Господи, візьми мене!» — згадує перші кроки в нове життя Наталія Жуковська, керівник концертного відділу Асоціації «Еммануїл». — Я не знаю, де я буду, як я буду, але точно знаю — буду співати для Тебе і про Тебе! Це остаточно!

Півроку тривали духовні пошуки Наталки, а потім настав час дивних перемін в житті молодшої співачки.

— Бог почав пересувати мене, як фігуру на шаховій дошці, — згадує Наталія Жуковська. — Він просто керував моїми діями і вчинками!

А почалося все з одного кроку. Музикант-християнин з Америки приїхав до Москви для запису піснi і шукав виконавицю, яка змогла б співати з ним другим голосом. Шляхи зішлись — іноземець звернувся за проханням до колишнього продюсера Наталки Михайла. І почув у відповідь: «Знаю я таку одну ненормальну! Сидить там, у своєму містечку...»

І Наталія заспівала. Разом з американським виконавцем. Його рідною мовою. І той, у захопленні від гарного голосу російської співачки, запропонував їй поїхати в Москву і співати в протестантській церкві. Наталка дала згоду.

— Мене запросили на мій перший виступ в новій ролі в Палац спорту ЦСКА, — ділиться враженнями Наталія. — Там на кожне глядацьке служіння клали листівку з християнським змістом. А я подумала: «Диваки! Хто ж сюди прийде?...» Але сталося неймовірне. Люди приходили й приходили. Вони вже стояли в проходах, тому що не було вільних місць. Наталка вийшла на сцену і подумала: «Яке щастя!

ком, виникають ідеї дитячих виїзних заходів. Концертні програми для маленьких глядачів починаються з ліхтарів, проектора з екраном і відкритих сердець сценічних виконавців — Наталії Жуковської і Робики.

— Починали, практично, з нічого. Два ліхтарі, проектор і екран, з-за котрого ми з Робиком виходили почергово, — згадує Жуковська. — І Богові було, очевидно, до вподоби це, тому що кожного року кількість посвячених людей в організації зростала, і наша праця набула розмаху. Нині, оглядаючись назад, хочу порадижити людям, які кажуть: «Ось коли в мене буде те чи інше, тоді я гори зверну!».

Я мріяла саме про таку аудиторію! І ось — сім тисяч глядачів! Тільки... Чомусь не виникає думки зірвати овації, щоб всі захоплювалися талантом Наталії Жуковської! Є одне-єдине бажання — співати для Господа...»

У той час у людей була особлива спрага за Богом, і в залі спостерігалися якийсь трепет і хвилювання. На великому табло вивисили тексти пісень, і всі сім тисяч глядачів прославляли Бога — співали пісні прославлення. Наталка до кінця не розуміла, що відбувається, але те, що співала її душа, стало визначальним. Вона вибрала свою дорогу.

Це була її перша зустріч зі Стівом Вебером. Саме він і ще кілька осіб з команди CBN організували зустріч в Палаці спорту для людей, котрі писали листи на адресу CBN після перегляду мультфільму «Суперкнига». Багато відгуків, багато присутніх. І саме Стів Вебер зі своїм другом-американцем почули і побачили молодшу співачку. «О, який голос!» — сказав Стів. — Яка талановита група! Добре було б, якби вони приїхали до нас!». Так почалися новий етап в житті Наталки і її співпраця із засновником Асоціації «Еммануїл».

Наталка збрала свої невеликі пожитки, взяла маленького сина і на запрошення Стіва Вебера відправилась на зустріч невідомою — з Росії в незнайому Україну.

Першою глобальною роботою Наталії Жуковської в ще не розвинутій і малофункціональній організації «Еммануїл» стала співпраця з Віктором Пенцьковським над мультфільмом «Мандрівка в минуле». Мультфільм розповідає про великих людей — тих, хто винайшов електрику, хто подарував людям телефонний зв'язок, і про Того, Хто відкрив світові любов, — про Ісуса Христа. Це багатосерійна стрічка, де знадобився талант Наталки як співачки.

Так поступово, крок за кроком, створювалася 20-літня історія Асоціації «Еммануїл», частиною якої дуже органічно стала Наталія Жуковська.

— У мене було багато вільного часу, і я використовувала його для творчості — написала альбом дитячих пісень, і ще залишилися пісні для двох альбомів, — розповідає Наталка. — Я дуже хотіла співати!

У той час створюється програма «Клуб Суперкниги» з її незмінним президентом Роби-

— не треба чекати! Треба починати з малого. Просто робіть крок з тим, що маєте. Ще крок, і ви побачите, як додається вам! Але не наважтеся! Тому що в очікуванні грандіозного людина може просидіти все своє життя.

Понад 18 років Наталія Жуковська є незмінною працівницею Асоціації «Еммануїл», а сьогодні — директором концертного відділу. Це більша частина великого життя Наталки. Вона — співача душа «Еммануїла».

— Я в Асоціації проводжу більше часу, ніж вдома, — говорить Наталка. — Тут моє життя, моя велика сім'я. Колишся на цьому місці нічого не було. Все починалося з людей. І коли я бачу зміни в «Еммануїлі», це, передусім, успіх і в моєму житті. Бог дав мені все! Там, в Росії, залишилася моя родина, сім'я, друзі, але Бог дав мені набагато більше, подарував мені великий і дружній колектив, який став мені рідним. Я на своєму місці.

Час спливає, але які б роки і негаразди не поступали в двері, людина, яка перебуває в любові, зустрічає їх бадьоро і впевнено. Тепер для неї не існує меж — як служити Богу, де і коли. Тільки б вистачило сил.

— Те, що я залишила як музикант, і те, що я одержала, порівняти неможливо, — говорить Наталія Жуковська. — По-перше, нема обмежень — можна співати і служити Богу, поки вистачить сил. По-друге, у тебе є сцена, і, по-третє, коли сцена втрачає для тебе значення «кумира», саме тоді ти починаєш використовувати її як чудовий спосіб для проповіді Євангелія. Це особливий інструмент в досягненні людей через любов, яку дарує Бог.

Кожний день Наталії Жуковської — це новий крок у світ вражень і відкриттів. А задоволення від роботи вона одержує не тоді, коли зала її аплодує, а коли чиясь ніжна дитяча душа разом з нею промовляє свою першу в житті молитву до Бога.

— Тоді ти настільки щаслива, що більше нічого й не треба. Ти розумієш: твоє поклонання в тому, щоб ще одне дитяче серце відкрило для себе Божу любов. І це буде не остання молитва! Бог продовжує Свою працю і тоді, коли ми їдемо додому. Він залишається там і змінює дитячі душі і життя, яке колись змінив мене.

Леся МАВРИНЕНКО.

● ПРОПОВІДІ

Навіщо любити Бога?

«Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?» Він же промовив йому: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою». Це найбільша й найперша заповідь» (Мт. 22:36-38).

Що означає любити Бога? Як любити Бога, Котрого ми не бачимо? Ми до пуття не вміємо любити тих, кого бачимо, хто дорогий для нас. А як полюбити Бога, Котрого не бачимо? та й, взагалі, навіщо?

Нам зрозуміло, коли кажуть, що Його треба боятися, треба шанувати, вірити в Нього. Але як Його любити? І навіщо Богові, щоб Його любили, причому не просто любили, а всім серцем, всією душею, всією своєю думкою?

Бог хоче, щоб Його любили? Не боялися, а любили. Чому Він говорить про любов до Нього? «Якщо ви Мене любите — Мої заповіді зберігайте!» (Ів. 14:15); «... чи ти любиш Мене більше за них?» (Ів. 21:15). Виходить, моя любов до Нього — умова дотримання заповідей? Як любити Бога всім своїм життям?

«А один із фарисей просив Його, щоб спожив Він із ним. І, прийшовши до дому того фарисея, Він сів при столі. І ось жінка одна, що була в місті, грішниця, як дізналась, що Він у фарисеєвій домі засів при столі, алябастрову пляшечку мира принесла, і, припавши до ніг Його ззаду, плачучи, почала обливати слізьми Йому ноги і волоссям своїм витирала, ноги Йому цілувала та миром мастила... Побачивши це, фарисей, що покликав Його, міркував собі, кажучи: «Коли б був Він пророк, Він би знав, хто ото й яка жінка до Нього торкається, — бо ж то грішниця!». І озвався Ісус та й говорить до нього: «Маю, Симоне, дещо сказати тобі». А той відказав: «Кажі, Учителю». І промовив Ісус: «Були два боржники в одного вірителя; один був винен п'ятсот динаріїв, а другий — п'ятдесят. Як вони ж не могли заплатити, простив він обом. Скажи ж, котрий із них більше полюбив Його?». Відповів Симон, говорячи: «Думаю, — той, кому більше простив». І сказав Він йому: «Розсудив ти правдиво». І, обернувшись до жінки, Він промовив до Симона: «Чи ти бачиш цю жінку? Я прибув у твій дім — ти на ноги Мої не подав і води, а вона окропила слізьми Мої ноги й обтерла волоссям своїм. Поцілунку не дав ти Мені — а вона, відколи ввійшов Я, Мої ноги цілує невинно. Голови ти Моєї оливою не намастив — а вона миром ноги мої намастила... Ось тому говорю Я тобі: «Численні гріхи її прощені, бо багато вона полюбила. Кому ж мало прощається, такий мало любить». А до неї промовив: «Прощаються тобі гріхи!». А ті, що сиділи з Ним при столі, почали гомонити про себе: «Хто ж це Такий, що прощає й гріхи?». А до жінки сказав Він: «Твоя віра спасла тебе — іди з миром собі!» (Лк. 7:36-50).

Ким був Ісус для фарисея? Гостем. Але яким гостем? Гостем, котрому він ноги не омив, поцілунку не дав, голову не намастив. Ісус не був для нього дорогим гостем. Фарисей багато чув про Ісуса, про те, що Він творить чудеса, зцілює. Чутки про Нього швидко ширилися. Але чи любив фарисей Ісуса?

Нерозумне запитання. Та він і не задумувався про це. Він поважав Ісуса, запросив у свій дім, віддав Йому честь, пригостив обідом — і все. Цього достатньо. Навіщо ще омивання ніг робити, тим більше миром мастити. Хто Він такий? Він хіба потребує цього? Він просто обідає з Ним.

Фарисей не потребував Його як Спасителя, Месію, а відповідно до цього і влаштував прийом. Яку вигоду він шукав? Хотів пізнати, чи Ісус пророк? Чи Він справді Той, Котрого очікують? І ось у нього в гостях цей чоловік. Сміливе, свіже рішення для фарисея. Але в задуми Його не входили події, що відбулися потім.

Жінка, грішниця, дізнавшись, що Ісус сидить при столі в домі фарисея, приходять до Нього. Її не злякало, що Він був не в її домі і не в простого чоловіка, а у фарисея. Вона знала, що зустріне там осуд і незадоволення. Її не зупинило й те, що її туди ніхто не запрошував і що її не бажали там бачити. Не лякало те, що вона робить безглуздий вчинок в очах не лише присутніх там людей, а й учнів. А може, і в очах тих, хто читає ці рядки. Але їй все одно. Він, Ісус, — об'єкт її любові і дії. Вона не підраховувала, чого і скільки це їй коштуватиме. Не думала, треба чи не треба умивати ноги слізьми і обтирати волоссям. Її переповнили почуття до найдорожчої Людини її життя. На Котру не жаль мира з алябастрової пляшечки.

Її не бентежило, що вона грішниця, що виглядає дивною, позбавленою глузду, віддаючи себе, своє горе, своє становище, свій маєток Йому — Ісусу.

Чи потрібне було Ісусу таке «безумство»? Що може покрити такий вчинок, що може виправдати «таке»? Звичайно, Сам Ісус, Його слова, Його ставлення до неї, до всього, що сталося. Він сказав, що вона полюбила багато. Він оцінив її безумство більше, ніж ошадливість фарисея. І до неї звернені чудові слова: «Прощаються тобі гріхи... Твоя віра спасла тебе — іди з миром собі!». Йому не потрібні були обід з праведним фарисеєм, Йому потрібна була любов грішної жінки.

Хто ми сьогодні? Ті, хто запрошує Ісуса у свій дім, виявляє шану, повагу, а може, й підраховує вигоду від такого візиту: що нам дістанеться? Перші місця, слава, повага, рай, багатство, влада? Чудово, тоді приймемо Його в дім. А що — це любити треба? Ноги омивати, голову намащувати? Що за дурниці, що за безум. Та ми просто обідаємо разом з Ним за одним столом, просто спілкуємося.

Слава Богу, знаходяться люди, як та жінка, які, нічого нікому не кажучи, ні на кого не дивлячись, виливають свої життя, свої слізи, мир на Ісуса, «витираючи волоссям своїм». Стають безумцями заради Христа, усвідомлюючи свій стан, виплескують своє розбите, покалічене життя перед Тим, Кого люблять.

Йому не потрібні прийоми на «найвищому рівні», Йому потрібне наше тужливе серце. І тоді чуємо: «Прощаються тобі гріхи. Віра твоя спасла тебе. Іди з миром».

Тепер зрозуміло, що Богові потрібна наша любов, а не все інше. Але як любити Його так, як та жінка? Звідки в неї така любов? З того, що вона чула про Нього. Вона точно знала, де Він перебуватиме, у кого в домі і коли. Вона знала, хто Він, і знала, хто вона. Вона дуже бажала зустрітись з Ним.

В аналогічній ситуації Марія повелася так само. Звідки це в неї? Вона черпала це біля ніг Ісуса, прагнучи слухати Його, наповнюватися Його Словом, і чим самим вибрала кращу частку. Слова Христа породили в ній любов до Нього.

Новина про Ісуса ширилася по всій Юдеї, наповнюючи серця спраглих, зароджуючи в них бажання побачити Його, що б там не було; як Закхей, доторкнувшись до Нього, що б там не сталося; докричавшись до Нього за будь-яких обставин, як Вартимей.

Усім нам потрібно бути Закхейми, Маріями, Вартимеями. Щоб, почувши і прийнявши слова Ісуса Христа, горіти для Бога і любити Бога.

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Ми – носії Божого ества. Він усе творив своїм словом. Але людиною була створена унікально – за Божими образами і подобою. Бог вдихнув Свого духа в людину, і вона стала душою живою. Він дав нам розум, чуття, ми маємо безсмертний дух у смертному тілі. Бог створив людину для вічного життя, для безсмертя, для блаженства, для спільноти.

Усе це анулював гріх. Маючи печатку безсмертя, людина вийшла з раю з печаткою смерті. Вона втратила спільність з Богом і пішла манаїцями. І так блукає й понині, шукаючи щастя своїми методами.

Але велике благо для людства, що Бог пам'ятає про людину, хоч людина і відвернулася від Нього. Якщо Він пам'ятає про двох горобців, що продаються за гроші, то й волосина не впаде з голови людини без волі Божої, бо все волосся на голові в неї пороховане. Так написано в Євангелії, і так є.

Бог створив кожну клітинку нашого тіла, кожну краплинку нашої крові. Усе від Нього, через Нього і для Нього. І ніхто так не бажає нам щастя, як Господь. Ніхто так не турбується про нас, як наш Творець. Для людей Він створив прекрасну землю. А людина споживає з плодів її і навіть не дякує Богові, думаючи, що так має бути.

На нашій планеті живе майже сім мільярдів людей, і кожного любить Господь. Доказ цьому – прихід на землю Ісуса Христа. Він прийшов, щоб протягнути руку занепащому грішнику, а не щоб шукати праведників – бо їх нема. Ми щасливі, тому що можемо Йому вірити, на Нього надіятися, перед Ним плакати і з Ним ділитися сокровеними таємницями душі. І Він все розуміє.

Наведений вище текст з Євангелія містить важливі думки. Насамперед Ісус підкреслив, що людині властиво занепадати духом. Вона би хотіла отримати все зразу, досягти добрих результатів без значних зусиль – вкласти десять гривень, а заробити тисячу. Цим користають всякі аферисти.

У США один чоловік виграв мільйони доларів. І що далі? Спивав і вмер. Не мільйони йому були потрібні, а крапля розуму. Розум же може дати лише Ісус Христос.

Отож треба завжди молитися і не занепадати духом. Ми хотіли б отримати результат одразу ж після молитви. І буває, що Бог відповідає миттєво. Кожен з нас так переживав. Але здебільшого не так. Господь хоче досягнути Своєї цілі, коли ми досягаємо своєї. Ми молимося, бо щось задумали, бо потребуємо вирішення якоїсь проблеми. А цілі Бога може бути не така, як наша. Наші цілі часто дуже мілкі, а Божа ціль ґлибоководна і має вічну перспективу. Господь хоче, щоб ми вже тут, на землі, практикували дорогоцінну віру – не православну, не католицьку, не баптистську чи п'ятидесятницьку, а віру Божу.

Розуміти це дуже важливо. Не плутаймо віру з віровизнанням, образи з гарбузами. Бо християнство – це не релігія, хоча з нього і зробили релігію. Християнство – це спосіб життя. І ніщо інше не зробило для людства так багато, як християнство. Сам глава буддистів далай-лама привселюдно визнав цей факт.

Хто може змінити грішника? Будда, Магомет чи Конфуцій? Вони навіть не бралися за такі речі. Скажіть вовкові, щоб він був добрий. Він лише голову нагне і буде зубами класати. Хто змінить його природу?

Тільки Творець знає, як було на початку, знає, де людина зіпсулася, і вміє цю поломку полагодити. Він – Автор людини, Він вміє її змінити, але без нашої згоди Він цього не зробить. Без нашого дозволу і бажання Він не буде рватися в нашу душу.

Дорогоцінна віра

Нам іноді закидають, що ми нав'язуємо свою віру. Це нонсенс, ми нікому нічого не нав'язуємо, бо все нав'язане не має смислу. Ми можемо лише говорити: «Люди добрі, туди не йдіть, бо там яма. Ідіть туди – і там буде вам добре». Але це не агітація за віру.

Апостол Павло казав, що проповіді не себе, а Ісуса Христа, причому Христа розп'ятого. Він вказував на центр нашої віри.

Восьмий вірш нашого тексту говорить, що Син Людський буде шукати на землі віру. Чи знайде Він її? Але ж у кожному селі нині є храм, а то й два-три, і куполи блищать золотом. Та недарма колись співав Висоцький, що храми стоять високі, золотом сяють куполи, а за душі ніхто не дбає. Храми – це не доказ наявності віри.

Що ж таке віра? Біблія чітко каже: «Віра – це підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). Іншими словами, це впевненість у невидимому. Я не бачу, але я впевнений. Ось що таке віра. Про цю віру читаємо з перших сторінок Біблії: «Вірою Авель приніс жертву кращу, ніж Каїн...» Це не було ні католиків, ні православних, ні протестантів, а віра була.

Цікаво, а хто ж Авеля навчив віри? Церков не було, священників не було, нас, проповідників, не було, Євангелія не було. А Авель був впевнений, що Бог – живий. Він знав це з розповідей батька Адама і матері Єви. Вони розказували, як їм було в раю добре, які вони там були щасливі, як вони тужать за втраченим раєм. Нам це важко уявити, бо ми поняття не маємо, що вони втратили. Але Адам і Єва насолоджувалися красою раю, тому добре знали про це. Вони переживали блаженство спілкування з Самим Творцем і знали, що вони втратили, але повернути назад нічого не могли. Вони розказували своїм синам про це, і Авель зрозумів, що причина страждання – гріх.

Він зрозумів, що повернутися назад неможливо, що плата за гріх – смерть, а гріх змивається кров'ю, тому й приніс у жертву ягнятко. Це нагадує нам про жертву, принесену через тисячі років після жертви Авеля, – жертву Ісуса Христа.

Вернутися до неба просто так не можна, невинна кров має змити гріх, знищити ту причину, яка розділила людство з Богом. Авель повірив у це. Повірив, що іншої дороги до неба нема. Різні мотиви спонукають людей ходити до церкви. Коли Іван Христитель хрестив людей, до нього йшли тисячами. І були такі, які йшли не тому, що вірили, а тому, що всі йдуть до води. І вони – за компанією.

Не йдіть за компанією. Віра – це дуже особисте, індивідуальне, тверде переконання. Я не бачив Ісуса, але я впевнений, що Він – живий. Ось що хоче бачити в кожному з нас Бог.

Іван бачив, як люди валом йшли до води, думаючи, що вода змиває гріхи. Так деякі люди нині йдуть до церкви, думаючи, що церква всі гріхи покриє. Звідки таке береться? Де так написано? Іван чітко сказав: «Покайтесь, а тоді в воду». Без покаання єдине, що змінюється, – сухий грішник стає мокрим. Вода не змиває гріхів. Питання не в водах Йордану, хоча й нині багато людей йдуть туди, та це й шукують, де хрестився Ісус. Так, ніби те місце якесь особливе.

Але проблема людини не зовні, а всередині – у її естві. Треба впустити туди Лікаря, Майстра – Ісуса Христа, який добує отой гріховний кілок, що сидить в душах багатьох із нас.

Віра – це свідомо обраний шлях, свідомо обрана позиція. Хай цілий світ не вірує – я вірую. Авеля не цікавило, як хто живе, він знав: дорога до неба – лише через жертву. Це знав Іван, і коли побачив Ісуса, який йшов до води, то вигукнув: «Ось Агнец Божий, що на Себе гріх світу бере».

Люди думають, що можна висповідатися, скинути гріхи – і все. Тоді питання: а хто буде розплачуватися за висповідані гріхи? Це легко: згрішив, висповідався, і все починається знову. Але за кожен гріх має бути відповідальність. За наші гріхи – до найдрібнішого – Ісус заплатив сповна. Слава Йому навіки! Нам вони прощаються, а Він за це терпів біль.

Авель дивися на небо через жертву, і це правильний курс, правильний початок віри. А його рідний брат Каїн вибрав інший шлях.

Думаєте, він не вірив в Бога? Вірив, але в нього була своя віра. Його не цікавило, яка дорога до Бога правильна. Він приніс Богу те, що він виростив, – овочі і фрукти. Іншими словами, він сказав Богові: я не такий вже і поганий чоловік. Не п'ю, не курю, жінку не б'ю, не лихо словлю. Я взірцевий, у мене багато добрих діл.

Якщо ти оце все принесеш перед Богом – ти будеш Каїном. І як багато Каїнів нині в Україні. Вони вірують, що є Бог, але несуть Йому щось своє. Як той фарисей, який похвалювався в храмі перед Богом, що постить двічі на тиждень і десятину зовсього дає, – не так, як той митник. Оце дорога Каїна.

Ти або на дорозі Авеля, або на дорозі Каїна – іншого немає. Каїн не хотів зрозуміти, що не овочі і фрукти спасають, не добрі діла, а «спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9).

Є люди, які хочуть заробити прощення, на прощі десь йдуть, шукують святих місць... Десь там стопа появилася, щось на вікні заблищало, там миро чудотворне, а там вогонь загорівся... Релігій повно, але як Син Людський прийде – то чи знайде Він віру?

Релігій повно – фанатичних, бузвірських, сектантських. Але віру – таку, яка була в Авеля?.. Авель тужив за небом. Якщо ти тужиш за небом – ти на правильній дорозі.

Авраам названий мужем Божим. З чого почалася його віра? Він почув слово Боже: «Авраме, вийди з дому батька твого». Він нічого не бачив, тільки почув. І він не запитував Бога: «А куди? А навіщо? А що з того буду мати?». Він зрозумів, що це голос Божий. Сьогодні цей голос лунає по цілому світу. І де ті люди, які, подібно до Аврама, сказали б: «Господи, я йду за Тобою».

Віра була рушійною силою в житті Авраама. Вона змінила спосіб його мислення і життя. Якщо твоя віра тебе не міняє – поміняй віру. Справжня віра обов'язково змінить людину. Був грішник – став праведний, крав – вже не краде. Лаявся – а тепер його мова чиста.

Віра в Авраама народилася від слова. Віра народжується від слухання Слова Божого. Слухаєш – і віруєш, що Ісус помер за твої гріхи і воскрес для твого оправдання, що Він тебе любить, що за твої гріхи заплачена найвища ціна. Святій і чистий Агнец Божий Ісус пішов на хрест, щоб заплатити цю ціну. І Він так хоче бачити в нас ту дорогоцінну віру. Людина, яка має таку віру, знає, для чого живе і в Кого вірять, і знає про наслідки своєї віри.

Якось я їхав з Рави-Руської – є таке при-

кордонне містечко і підібрав жіночку, що голошувала на дорозі. Питаю її: «А що то робити, щоб спаситися?». – «О, то треба до церкви ходити, молитися». – «А ви до церкви ходите, молитесь?». – «Так». – «То ви спасенні?». – «Не знаю».

«То що ж робити» – не вгамовуюся я. «Ще треба заповіді Божі виконувати». – «А ви виконуєте?». – «Так». – «А скажіть хоч одну». – «Я не пам'ятаю».

Уявляєте – заповіді виконує, але їх не пам'ятає Але я далі питаю: «То якщо ви заповіді виконуєте – ви спасенні?». – «Не знаю».

Питання: нащо ти ходиш до церкви? Відповідь: бо всі так. Безперечно, треба ходити до церкви. Але не треба бути бездумною людиною. Богу не потрібні традиції. Він потребує нашого серця. А ми серце сховали, а Богові свічки даємо. Ми хитрі люди.

Однак віра – це не свічка, не церква; це впевненість у тому, що є живий Бог, який мене пам'ятає, любить мене і хоче, щоб я був з Ним в небесах. Доказ цьому – Голгофа.

Люди зробили з християнства релігію: різні обряди, різні одежі... А Бог хоче посяяти в серцях кожного з нас живу віру. Люди, які не думають про вічність, зневажають самих себе. Не дбають про свою душу. Це глупота найвищої категорії – не дбати про вічність, а дивитися, що люди скажуть. Та хай кажуть, що хочуть. За мене пролита свята кров Ісуса – при чому тут люди.

Ісус казав: «Я двері. Хто ввійде Мною, той спасеться. Я хліб життя. Хто буде їсти цей хліб, той повкне не голодуватиме». Познайомся з Ісусом, познайомся зі своїм Спасителем, і Він стане твоїм найкращим Другом.

Віра рухала Ноем. Ви тільки уявіть: він отримав від Бога відкриття, що світ через розріст гріха буде затоплений. Що сталося далі? Сонце світить, пташки співають, ніякого дощу. А Ной буде ковчег. Він вхопився за слово Бога, він повірив у це слово. Написано, що вірою Ной збудував ковчег. Віра, а не ковчег, спасла його. І неввірство – а не вода – погубило людей. Бо вони могли вийти в ковчег. Але вони сміялися з Ноя. Зневажали його.

Так і нині – що тільки про нас не говорять. Хоч ми робимо багато добра. Я одному чиновнику кажу: «Подивіться, скільки доброго ми зробили для України: голодних годуюмо, про сиріт дбаємо, у тюрмах проповідуємо, нужденним допомагаємо, наркоманів витягаємо. Ми взялися, фактично, за саме дно». А він на мене дивиться і каже: «Нас це не цікавить».

Цей світ без Бога має неправильне мислення. Лише коли Ісус оселяється в серці, змінюється наш спосіб мислення. Мати в серці Ісуса – це найдорожчий скарб. З Ним нас чекає вічне життя. «Хто вірує в Мене, життя вічне той має. Хто вірує в Мене, не приходить на суд, але перейшов він від смерті в життя».

Повернімося до нашого тексту. Вдовиця просила в судді допомоги. Вона пішла правильним шляхом – звернулася до законної влади. Вона розуміла, що сама не дасть собі ради з тим супротивником. Суддя не хотів її слухати, але вона не образилася, а на другий день пришла знову. І так ходила доти, поки йому це не надоїло. І він допоміг їй, щоб тільки від неї відцепитися. Та вдова мала щось дуже позитивне – наполегливість.

Брати і сестри! У всіх нас є супротивник. Є князь світу цього, який обіцяв Ісусу за поклін дати всі царства світу. І чомусь наша влада називається світською. Самі ми собі не дамо з ним ради без Ісуса. Бо який держава світська – то, значить, шлоси відкриті. Але ми говоримо про віру в Того, Хто може нас захистити.

Бог допускає в нашому житті деякі речі, щоб ми побачили, що самі це не здолаємо.

Шановні співвітчизники! Дорогі брати і сестри!

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Але згодом, не утверджені, а то й залякані релігійними сліпими вождями, дещо втратили чужаківність. І все ж в Україні це широко відкриті двері для проповіді Слова Божого.

Проте нам так хотілося б бачити якісні зміни в матеріальному становищі людей. Ми так сподівалися, що Україна буде стрімко підніматися, що вона посяде чільне місце серед провідних держав Європи. Адже з таким трудолюбивим народом, з такою прекрасною землею і з такими ресурсами це цілком можливо. На жаль, ми до сьогодні ще належимо до країн третього світу.

Наша нація на весь світ засяяла помаранчевим сяйвом, але так швидко погасла. Пригадую, які ми тоді були окрилені, повні надій та оптимізму. Ми вірили, що все буде по-іншому, що, як і обіцяли провідники і спікери Майдану, інтереси народу перейдуть на перший план і ми заживемо краще. Нас знову спіткали розчарування, зневіра, невпевненість і безнадія. Нас знову обманули.

Часто люди запитують: чому так сталося? Адже все так добре почалося. Відповідь ми вже прочитали в Біблії. Наш народ не

впорювався по-справжньому перед Богом, не навернувся до Бога, не повернувся до Нього лицем. Він не звершив тотального, ґлибокого покаання. Не визнав Божий суверенітет і авторитет, не покався за десятиріччя ідейного відступництва, віроломства, атеїзму, сатанізму. Не залишився язичницьких обрядів і традицій. Не прагнув духовного преображення, хоча повернувся до релігії своїх батьків і до формального визнання християнських цінностей.

Сталася формальна перемена, вчорашні викладачі наукового атеїзму перекваліфікувалися і почали викладати релігіознавство. Комуністи почали ходити до церкви. Нещодавній «політрук» Радянської армії, який ще рік-два тому владно переконував віруючих новобранців, що Бога нема і віра в Бога – це пережиток минулого, враз висвятився на священника. Але внутрішня сутність їх не змінилася. Вони не звершили істинного покаання, а лише підлаштувалися під нову політичну і культурну ситуацію.

Звісно, я не маю на увазі всіх, бо завжди у важкі часи були люди, які стояли твердо і непохитно, терпіли страждання, але не зраджували. Вони залишилися вірні своїм ідеям.

Сьогодні в Україні люди стали релігійними і побожними. Церкви в неділю вранці, а особливо на великі свята переповнені. Проте в людей немає правдивої духовності, швидше, це лише обрядовість і формальність.

Бог ненавидить формальну, нещирі віру. У Своему Слові Він казав: «Цей народ набігається до Мене устами своїми і язиком своїм шанує Мене, серце ж його далеко від Мене. І благоговіння до Мене вони виражають у вивченні правил людських».

У дні пророка Амоса релігійних порядків дотримувалися суворіше, ніж будь-коли. Люди виконували свої релігійні треби, приносили жертви і почувалися в безпеці, вважаючи, що перебувають на Святій землі, тримаються віри своїх батьків, виконують встановлені правила. Але Бог відкинув їхне поклоніння, тому що вони не були щирі з Ним. Люди просто виконували встановлені правила, сподіваючись, що це зробить їх Богом до вподоби. Та Господь говорить через пророка Амоса: «Горе безпечним на Сіоні і тим, хто надіється на гору Самарійську».

Ісус також засуджував формальну віру. Багато юдеїв були впевнені у своїй правед-

ності, тому що вони були нащадками Авраама, друга Божого, виконували обрізання і дотримувалися передань старців. Але Ісус казав, що вони були рабами гріха.

Іван Христитель також засуджував обрядовість, яка не змінює життя людей. Він говорив: «Отож учиніть гідний плід покаання. І не думайте говорити в собі: «Наш отець Аврам». Таке розуміння поширене і сьогодні.

Формальне відвідування церкви, обрядова участь у святому причасті, належність до історично традиційної церкви чомусь дають багатьом розуміння правильності віровизнання. Але в них немає правдивого покаання, немає спраги до Слова Божого, реальної перемени серця, особистого спілкування з Богом.

І тому Україні потрібно повернутися до Бога – від Президента до простого селянина. Тоді прийде успіх, прийде благословення.

Чому Бог благословляє Америку навіть тепер, коли в цій країні вже далеко відійшли від Божих законів? Тому що Конституція цієї держави була заснована на Божих заповідях. І переважна більшість її президентів були ґлибоко віруючими людьми, які постійно молилися, просячи в Бога мудрості і благословення.

На початках американської історії перемагали ті провідники, які наполегливо молилися. Одного разу якийсь фермер пробивався з про-

Самі від гріхів не звільнилося і до неба не доберемося. І якщо ми не визнаємо себе повністю банкрутами, але будемо думати, що ми, все-таки, не такі вже й погані, то ми програли. Визнаймо, що наш супротивник набагато сильніший за нас. Але ми маємо Суддю Праведного. Ми маємо до Кого піти. Дав би лише нам Бог таку наполегливість, яку мала та вдова.

Ми – Божі діти. Він хоче, щоб ми завжди були з Ним, дивилися на Нього, черпали в Нього сили і мудрості. А навколо так багато гріха і небезпек, мільйони демонічних сил. Хто нас захистить? Лише Ісус!

У Небесного Батька нам найкраще, найкомфортніше. Система цього світу нас ненавидить. Про це читаємо в 17-му розділі Євангелія від Івана. Ми стали чужими для світу, і нам так потрібно частіше приходити до Небесного Отця. Бо як ми будемо світити, якщо не будемо мати спільності з Ісусом. Як ми простимо сусідові, який переорав межу, якщо не будемо мати сили згори? Як зможемо молитися за тих, хто нас ображає, терпіти, прощати... Христос сказав: «Хто в Мені перебуває, той ясно зародить».

Наш успіх збережений у відносинах з Ісусом Христом через віру. Ми хочемо отримати результат: допоможи, дай, зціли... Але це не головне. Це минає. Господь закликає нас дивитися на перспективу: для нас приготівлені нове небо і нова земля. Тільки думаймо про свою вічну душу, не тримаймося землі, як ті черв'яки. Земля забере тіло, а куди піде душа? Як важливо зайняти правильну позицію. А допоможе це зробити лише віра.

Хай весь світ піде широкою дорогою, моя віра втримає мене, тому що Біблія каже: кінець широкої дороги – загибель. І хто має слухність: люди чи Біблія? Я не хочу йти широкою дорогою, бо в небеса веде вузька стежина. Христос сказав: «Я – дорога, і правда, і життя».

Дорога віри нелегка. З тебе можуть смятіся – не звертай уваги, дивися на Ісуса. В Посланні до євреїв написано: «... Скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжимо з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри».

Коли нема відповіді на наші молитви, до нас приходить сумнів: напевне, Він мене не любить. Або не чує. Або я це не така праведна... І ми починаємо ритися у своїй душі. Але, дорогі, віру базуймо не на емоціях, а на Його Слові. Нема відповіді сьогодні – буде завтра. Не буде завтра – буде в четвер. Не буде в четвер – буде за рік. Але буде. Є моменти, коли Бог зразу відповідає, а є моменти, коли Він хоче сформулювати в нас живу, святую, свангельську віру, якою лише і можна догодити Богові. Віру треба підживляти Словом, бо вона має властивість маліти.

Бог хоче, щоб через віру ми з вами народилися згори. Щоб ми вірою прицепилися до Нього (див. Ів. 15). Усі люди мають право на Ісуса. Проблема не в Бозі, а в нас, людях. Джерело б'є. Але воно не може напоїти тебе, коли ти відвертаєшся від нього. Не може духовний хліб за тобою бігати. Не буде Ісус переґинати тебе через коліно: «Віруй, бо наб'ю».

Суспільство загниває. Україна вимирає. Ми посідаємо перші місця за кількістю захворювань на туберкульоз і СНІД. Алкоголізм косить, наркоманія вбиває. Хто за цих людей заступиться? Раду з тою бідою може дати вдовця, яка наполегливо буде ходити до судді.

Тож ідімо разом до Господа і просімо: «Захисти нашу країну від диявольських атак. Щоб не бив нашу землю град, щоб не нищили смерчі, щоб не було землетрусів».

Церква, яка має зв'язок з Ісусом, зі своїм Главою, вирішує долю України.

віантом до військового табору, і раптом з лісу до нього долинули звуки бальної молитви. Він зупинився, пройшов трохи в ліс і побачив там Джорджа Вашингтона, який стояв на колінах. Його щокі були в сльозах. Він молився.

Повернувшись додому, фермер сказав дружині: «Джорджа Вашингтона чекає великий успіх, Америка відстоїть свою незалежність». – «Чому ти так думаєш?». – «Я сьогодні чув, як він молився!». Так і сталося – генерал Вашингтон здобув перемогу.

Допоміг би Господь зрозуміти нашим державним мужам і всьому нашому багатостражданим народу, що благословення України, її добробут, її преображення залежать від Бога.

Помолимося за нашу Україну і наш народ: **«Отче Небесний, Ти Бог усієї землі й усіх народів. Ти також Бог України. Молимо Тебе за нашу землю і за наш народ. Просимо Твого благословення для України, миру, благоденства, добробуту, матеріального процвітання і духовного оновлення. Благослови уряд України, Президента, дай їм мудрості і Божого страху. Даруй покаання нашому народові, щоб він усім серцем навернувся до Тебе! Тоді Ти зцілиш нашу землю і піднімеш Україну з руїн. Ми віримо, що в Тебе є особливе благословення для України. І молимося в ім'я Ісуса Христа. Амінь».**

Влада чи вплив?

Сьогодні багато людей прагнуть володіти владою. Влада дає можливість керувати суспільством, безперешкодно здійснювати свої мрії, плани, прагнення і забаганки. Але не всі, напевне, знають, що влада не завжди приносить щастя і задоволення. Є щось, що більше і сильніше за владу, — вплив.

Кожна людина, навіть якщо вона і не володіє владою, здатна на когось впливати. Тому влада сама по собі ніколи не може бути самоціллю. Влада — це лише інструмент для ефективнішого і плідотворнішого впливу на суспільство. Правильний і позитивний вплив на людей, на довкілля — ось гідна мета християнина.

Вплив жінки в сім'ї і суспільстві очевидний. Жінки завжди мали вплив. Навіть тоді, коли не підозрювали про це. Однак, на превеликий жаль, неправильні уявлення дуже часто заважали і продовжують заважати багатьом людям правильно сприймати жінку.

Багатьом, напевне, знайомі народні прислів'я на взірць: «Послухай жінку і зроби все навпаки» або «Жінка добра тоді, коли вона мовчить». Негативне ставлення до жінки можна зустріти скрізь і всюди. Причина цього — неправильне розуміння біблійної розповіді в книзі Буття.

Єва була першою жінкою на землі. Спокисившись, вона їла плід із забороненого дерева, після чого дала його і Адаму. Таким чином у світ прийшов гріх, а кара за гріх — суд Божий: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: «Від нього не їж», — проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя. Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову. У поті свого лица ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий... І вислав його Господь Бог із еденського раю, щоб порати землю, з якої узятий він був» (1 М. 3:17-19, 23).

Не вникаючи глибоко в зміст цього розділу, дехто може зробити поспішний висновок: «Не треба було Адаму слухати жінки. Послухав — і стався катастрофа». Що ж насправді було гріхом в очах Божих — послух Адама жінці чи непослух Богові? Ще раз прочитаємо: «І до Адама сказав Він: «За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: «Від нього не їж», — проклята через тебе земля...» (1 М. 3:17).

З цього вірша видно, що насправді гріхом Адама був його непослух Богові, непослух одній-єдиній Божій заповіді. Адам повинен був відповідати за свій вчинок. Бог запитував з чоловіка, але це не означало, що жінка не несли ніякої відповідальності: «І Адам не був зведений, але, зведена будиши, жінка попала в переступ» (1 Тим. 2:14). Жінки повинні розуміти, що за гріх, який може мати місце в їх домах, з них відповідальність не знімається.

Але що ж все-таки робити чоловікам, слухати своїх дружин чи ні? Так, якщо дружина послушна Богові! Послух Богові — найголовніша і найнеобхідніша умова для жіночого впливу.

Негативний вплив

Будь-який негативний вплив, чи то чоловіка, чи жінки, катастрофічний для сім'ї, церкви і всього суспільства.

Єзавель була дочкою сирійського

царя і дружиною Ахава, царя ізраїльського. Знищуючи Божих пророків, вона будувала каплиці і храми Ваалу. Донька царя Ахава і Єзавель вийшла заміж за царя іудейського Єсорама, і про нього написано: «І ходив він дорогою ізраїлевих царів, як робив Ахавів дім, бо Ахавова дочка була йому за жінку. І робив він зло в Господніх очах» (2 Цар. 8:18).

Нечестива мати виховала нечестиву дочку. Обидві мали вплив на своїх чоловіків. «... Коли віддалити безбожного з-перед обличчя царевго, то справедливості міцно поставиться трон його», — говорив Соломон (Прип. 25:5).

Як правильно використовувати свій вплив?

Дуже часто ми турбуємося про оточення, в якому перебуваємо, пам'ятаючи, що «лихе товариство псує добрі звичаї». Звичайно, дуже важливо не потрапити під чийсь негативний вплив, але не менш важливо самим стати джерелом благочестя і святості. Чи можливо це? Так, можливо!

Три складові допоможуть вам позитивно впливати на інших.

Доброчинство — необхідна умова для позитивного впливу. Доброчинство — це не щось складне і недосяжне. Це не лише добрі діла, а й особисте життя, в якому не може мати місце гріх.

Люди здатні внутрішню підступність, заздрість чи злість успішно приховувати «добримі ділами». Але не про таку доброчинність говорить Писання. Спочатку необхідно осяятися, очиститися, посередити, покинути грішні і відновити стосунки з Богом. І лише тоді наші добрі діла будуть мати силу, і прославлятимуть не нас, а нашого Господа.

Доброчинність матері Терези була результатом її стосунків з Богом. Вона говорила: «Якщо ви чините добро, а люди звинувачують вас в таємних намірах, все одно чинить добро». А ось ще з її висловлювань: «Добро, яке ви вчинили сьогодні, люди забудуть завтра, але все одно робить добро».

Саме так вона і жила. Її багато разів звинувачували в злих намірах, а вона залишалася доброчинною. Сьогодні про її діла знає увесь світ, хоча сама вона ніколи не прагнула до слави. Але якщо б про неї і не говорили і всі її діла забули, вона все одно продовжувала б чинити добро по всі дні свого життя. Хіба це можливо без особистих, глибоких стосунків з Богом?

«По їхніх плодах ви пізнаєте їх», — говорив Ісус. Найвищим показником наших стосунків з Богом є любов, а доброчинство — це один із виявів любові. Адже любов Божя милосердна, любов не

шукає свого. Лише любов усе перемагає і ніколи не перестає. Любов Божя, котру Бог вилив в наші серця Духом Святим (див. Рим. 5:5), повинна приносити плоди доброчинства всюди, де б ми не були.

Сила і святість слова — наступне, на що важливо звернути увагу. Хтось сказав: «Чоловіки красномовніші за жінок, але жінки володіють великим даром переконання».

Сила слова — це вміння переконувати. Для цього не потрібно сперечатися, досить володіти точними фактами. Сила слова потрібна, щоб надихати і мотивувати людей. Словом переконання, підбадьорення і натхнення ми можемо вплинути на людей так, що вони стануть героями.

А що ж таке святість слова? Святі слова — це слова, сказані в душі віри і любові. Вони приносять життя і зцілення. Ісус говорив: «То дух, що оживлює, тіло ж не помагає нічого. Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя» (Ів. 6:63).

Апостол Петро попереджає: «Коли хто говорить, говори, як Божі слова» (1 Петр. 4:11). А Павло в Посланні до ефесян говорить: «Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29). Написано також, що від надлишку серця говорять уста, тому так важливо берегти своє серце.

Правильний характер — третя складова позитивного впливу. Одного разу принцесу Діану запросили на засідання, на якому були присутні високопоставлені військові чиновники США. На цьому засіданні обговорювалися питання щодо використання протипіхотних мін, які Діана вважала особливо нелюдям і жорстоким видом озброєння. Цього дня вона змогла не тільки висловити свою думку з цього приводу, а й відстояти її. Завдяки її участі цей вид зброї перестали використовувати і виробляти.

Що ж допомогло Діані досягти успіху у своєму виступі перед такими серйозними і впливовими людьми? Звичайно ж, її характер. Вона була м'якою і милою жінкою, однак це не завадило їй досягти поставленої мети. Один проповідник якось сказав: «Май тверде чоло і м'яке серце». Цілеспрямована жінка з м'яким характером і добрим серцем може досягти в житті дуже багато.

Тож слухатися жінки чи ні?

Повернімося до книги Буття і згадаємо історію про Авраама: «І побачила Сарра сина Агари єгиптянки, що вродила була Авраамові, що він насміхається. І сказала вона Авраамові: «Прожени ту невіллицю та сина її, бо не буде наслідувати син твій невіллиці разом із сином моїм, із Ісаком» (1 М. 21:9-10).

Аврааму не подобалась порада Сарри: «Але ця справа була дуже не до вподоби Авраамові...» Приємнішою для Авраама була порада, описана в 16-му розділі, коли Сарра порадила йому ввійти до Агари, своєї невіллиці. Тепер же Сарра наполягала, щоб він вигнав її з сином.

Але подивіться, що говорить йому Бог: «Нехай не буде не до вподоби тобі це через хлопця та через невіллицю твою. Усе, що скаже тобі Сарра, послухай голосу її...»

В Авраама вже був негативний досвід слухання рад Сарри. Отже, швидше за все, він більше не хотів робити те, що говорила йому жінка, але Бог сказав: «Послухай голосу її».

Хтось би, напевне, хотів викреслити цей текст з Писання, надто вже бентежить це Боже повеління. Але не робить поспішних висновків. Бог сказав Авраамові «слухатись», однак це не означало, що з цієї миті він перейшов у повне підпорядкування Сарри. Так само неправильно робити висновок, що чоловікам ніколи не треба слухатись своїх жінок тільки через те, що Єва дала колись Адамові неправильну раду. Деякі чоловіки дуже шкодують нині за тим, що вчора не прислухалися до голосу своїх дружин, коли Бог говорив через них.

Нехай Божя любов і Божя милість дадуть силу кожній дружині, кожній сестрі і матері. Кожній, котра любить Бога і послушна Йому у всьому. Котра готова бути посудиною на честь, посудиною для слави Господа Ісуса Христа.

Духовна вбогість

Духовна бідність дуже часто проявляється в самооцінці людини. «І були вони нагі обоє, Адам та жінка його, і вони не соромились» (1 М. 2:25). Це той момент, коли Бог створив Єву і привів її до Адама.

«І почули вони голос Господа Бога, що по раю ходив, як повіяв денний холодок. І сховався Адам і його жінка від Господа Бога серед дерев раю. І закликав Господь Бог до Адама і до нього сказав: «Де ти?». А той відповів: «Почув я Твій голос у раю — і злякався, бо нагий я, і сховався». І промовив Господь: «Хто сказав тобі, що ти нагий? Чи ти не їв з того дерева, що Я закликав був тобі, щоб ти з нього не їв?» (1 М. 3:8-11).

Тут показано момент після гріхопадіння, коли Адам і Єва їли плоди дерева пізнання добра і зла. У першому тексті сказано, що вони були нагі і не соромились; у другому — були нагі, але вже соромилися.

Звідки ж береться наша меншовартісна самооцінка, коли починаєш соромитися самих себе, свого вигляду, сім'ї, дітей, віри... Звідки береться це почуття неповноцінності? Адам і Єва були нагі і не соромились, але через деякий час до них прийшов сором, і вони заховалися. Можна припустити, що в них пробудилась совість. Але це не так. Бо інакше вони б сказали: «Господи, ми згрішили, і нам соромно стати перед Твоє лице». Насправді в них зародилась гордість. І вони почали соромитися своєї наготи через гордість. Вони не хотіли, щоб Бог бачив їх у такому вигляді. І не можуть змінити свій вигляд — відкинути неповноцінність, яку вони придбали в результаті гріхопадіння.

Ми повинні зрозуміти, що не можемо нічого змінити в минулому.

Не прикривайтеся «фіговими листками»

Що сталося з Адамом і Євою? Коли вони згрішили, їм відкрилися очі хтєвого тіла і закрилися духовні очі. Коли ми починаємо чогось соромитися, ми стаємо неповноцінними у своїх власних очах.

Доречне запитання задає Бог Адаму: «Хто сказав тобі, що ти нагий?». Що з тобою сталося? Хто зруйнував твою впевненість, самотність, унікальність? Немовлята не соромляться себе! Їм все одно, що ви про них думаєте. Їх це не турбує, вони абсолютно повноцінні особистості. Вони не ховаються від своїх батьків. Вони вимагають, щоб батьки помічали їх, постійно привертають до себе увагу. Але з віком щось відбувається. І вже діти кудись ховаються. Щось відбувається з їх особистістю. У підлітковому віці вони починають знаходити в собі недоліки і формують комплекси, які створюють їм на бездумні вчинки.

Адам і Єва перестали водитися Словом Божим. І коли відкинули Слово Боже, то побачили, що нагі, і почали прикриватися листям (але листя рано чи пізно зів'яне). Дуже часто ми намагаємося прикрити свою неповноцінність роботою, іміджем, модною одежею, автомашиною, оточенням. Намагаємося прикрити свої потреби такими собі «фіговими листками». Але цього надовго не вистачає. І все повторюється. Людина все життя намагається позбутися бідності, відчуття наготи, неповноцінності.

Потреба не виправдовує гріх

Почуття неповноцінності спотворює істинне розуміння суті життя. Ми дивимося на життя через призму власної неповноцінності і виправдовуємо злодійство своїми потребами.

Що говорить чоловік, вставляючи «жучок» в лічильник? «Ми такі бідні». Бідністю він виправдовує своє злодійство.

Написано: «А криниця тісна — чужа жінка» (Прип. 23:27). Блудник виправдовується перед Богом: «Ну, я ж чоловік». Хіба твої чоловічі потреби дають тобі право бути блудником чи нечестивцем? Потреба не може бути виправданням гріха.

Людина з комплексами — це не тиха овечка, почуття неповноцінності — це демон з тихого плеса. Кожній закомплексованій людині необхідне звільнення. Так, вона не йде на вулицю вбивати і грабувати, але вона обкрадає себе і вбиває свою душу. Вона розоряє дім Божий, тому що її тіло — це дім Божий. Людина починає виправдовуватися. У своїх очах вона справедлива. Вона думає, що Бог, бачачи її потребу,

повинен зрозуміти і простити їй гріх.

Але Господь не може цього прийняти. Його улюблений Син Ісус зійшов на Голгофський хрест саме для відкуплення наших гріхів, «ранами Його ми зцілені».

Людина, що живе неповноцінним життям, небезпечна насамперед для самої себе. Почуття неповноцінності, котре диявол збудив у Єві, привело до гріхопадіння. Ворог навіював: «Бог приховує щось від вас: Він не хоче, щоб ви були, як Бог». Спробуй плід цього дерева, і все буде добре». І по сьогоднішнє хвилине задоволення закінчується серйозними проблемами в житті.

Вихід з духовної вбогості

Неповноцінність — це тихий і непомітний ворог. Він приходить у твоє життя, щоб «вкрасти, вбити і погубити». Ми повинні знищити цей дух убогості в нашій благословенній країні. І якщо ми, віруючі, перестанемо виправдовуватися і дивитися на себе як на людей другого сорту, Бог змінить і благословить всю нашу країну.

«Подібне це Царство Небесне до того купця, що пошукує перел добрих, а як знайде одну дорогоцінну перлину, то йде і все продає, що має, і купує її» (Мт. 13:45-46).

Ми часто бігаємо за різними «перлинами». Для когось це одруження чи заміжжя. Для когось — автомашина, будинок, робота. Але є лише одна істинна і найкоштовніша перлина. Якщо ти зумієш її придбати, вона переважить все інше. Ця дорогоцінність — Ісус Христос. Якщо ти налагодиш близькі стосунки з Ним, ніщо інше не буде більше визначати твою повноцінність. Якщо Господь Ісус Христос є у твоєму житті — ти повноцінний! Вихід з духовної вбогості — повне присвячення Ісусу Христу.

Бог прикриває наготу любов'ю

«Багато шукають для себе обличчя володаря, та від Господа суд для людини» (Прип. 29:26). Не треба потурати забаганкам цього світу для того, щоб життя було успішним. Спілкуючись з Богом, людина буде повноцінною завжди.

Буває, ти десь зірвався, щось не так сказав, не те зробив. Тобі самому від цього зле, і ти ховаєшся від Бога. А підсумок один — ти не даєш можливості Богу змінити тебе, не покладаєш всю надію на Нього, а продовжуєш вирішувати все своїми силами. І нічого не виходить.

Та нічого і не вийде. Бог говорить: «Ти нагий і ти не зміниш цю ситуацію. Щоб її змінити, треба прийти до Мене. Дай Мені можливість зодягнути тебе. Дай можливість прикрити твою наготу любов'ю, зцілити твоє життя раз і назавжди».

Господь пам'ятає всі моменти твого життя: і добрі, і погані. І це не відштовхує Його від тебе. Незважаючи на твої вчинки, Бог любить тебе.

У присутності Божій Адам і Єва не відчували своєї наготи. Нехай Господь зцілить наші очі від гріховного зору, щоб у Його присутності ми перестали бачити свою наготу, свої комплекси.

Духовна бідність робить нас неповноцінними, руйнує сім'ї, губить віру, ламає життя. Прийди в присутність Божу, і Він одягне тебе. Збудовуй свою віру на основі Божого Слова. Дехто думає, що віра і молитва — уділ слабких, немічних і проблемних. Це не так! Більше того, здатність бачити не свою наготу, а велич Бога веде нас до перемоги.

Едуард ГРАБОВЕНКО.

Вибір всього життя

Дорогі читачі! Ми живемо в час, коли в нашій країні часто відбуваються вибори. Політичні вибори. Кожен кандидат, кожна політична сила пропонує себе, пропонує свою політичну платформу, інколи навіть свою філософію чи світогляд. Зважаються всі «за» і «проти», враховуються різні фактори, а потім це виливається у волевиявлення громадян. Від цього залежить дуже багато, іноді доля всієї країни. І це багато хто розуміє.

Але, на жаль, далеко не всі розуміють, що від нашого власного вибору залежить, як пройде все наше життя і яким буде його закінчення. Отож поговоримо не про політичний вибір, а про важливіше і цінніше — про вибір всього нашого життя.

Дуже важливо, який напрям життя вибере людина, адже від цього залежить вся її подальша доля. Правильний вибір у різних аспектах відіграє вирішальну роль. В давнину капітан корабля і штурман прокладали курс перед тим, як вийти у плавання. При цьому враховувались найрізноманітніші фактори і обставини. Треба було прокласти курс так, щоб не натрапити на рифи чи підводні скелі, щоб не бути знесеними сильною течією чи не потрапити в район великих штормів. Якщо курс було взято неправильно або ж судно збивалося з курсу, це часто закінчувалося аварією і загибеллю екіпажу і пасажирів.

Так само дуже важливо вибрати правильний курс у житті. І Біблія, Боже Слово допомагає нам прокласти цей курс, щоб, обійшовши всі рифи, витримавши всі шторми, прийти в ту тиху гавань, котру приготував для нас Бог.

Є два основні напрямки в житті. Перша дорога — дорога в загибель. Про неї говорить Ісус: «... бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, — і нею багато хто ходить» (Мт. 7:13). Ця дорога — життя без Бога. Багато людей будують своє життя самотужки. Яка перспектива такої дороги? Загибель. Ця дорога веде до загибелі. Якщо людина зробила вибір жити без Бога — це завжди веде до загибелі.

Ось приклад. Одна мати дуже любила свою доньку. Вона дала їй добру освіту, прищепила прагнення до успіху, слави. Уже в 17-річному віці дівчина перемогла на престижному конкурсі краси. Величезний успіх! Квіти, шампанське, фотографії... Після всього вечірка. Весела компанія поверталася на шикарному автомобілі додому. Сталася аварія. Бідній матері повідомили, що її єдина дочка в лікарні при смерті. Мати негайно прибула до лікарні. Вона сиділа біля ліжка доньки, і та сказала: «Мамо! Ти навчила мене багато чого. Як з відзнакою закінчити школу, як виграти конкурс краси, але, мамо, чому ти не навчила мене помирати?». Мати безутішно ридала, але не мала що відповісти.

Дорога в загибель веде в глухий кут не лише тоді, коли ось-ось треба розлучитися з життям. Статистика засвідчує, що більше половини нових шлюбів розпадається. Багато дітей стають «напівсиротами». Один знайомий священнослужитель розповідав, як одного разу він забирав свою

дитину з дитсадка, і один хлопчик сказав йому з глибоким сумом: «Наш тато нас покинув...»

Окрім розлучень, статистика засвідчує зростання випадків суїциду, алкогольної і наркозалежності, психічних розладів, різних невилковних захворювань. Якщо вибрано неправильний курс життя, це обов'язково призведе до багатьох катастроф, і найбільша з них — те, що у вічності людина залишиться без Христа.

Альтернативна дорога — це життя з Богом. Біблія пропонує нам вибрати саме цю дорогу. Слово Боже говорить: «... життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти та насіння твоє» (5 М. 30:19).

Біблія показує нам дорогу до життя і закликає вибрати життя з Богом. Христос говорить: «**Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, — і Я вас заспокою!**» (Мт. 11:28). «**Я — дорога, і правда, і життя**» (Ів. 14:6). Бог через Своє Слово пропонує нам правильний курс — курс до життя, наповненого Божими благословеннями.

Життя з Богом — це свобода від алкогольної і наркотичної залежності, здорова психіка, міцна сім'я, це турботливі батьки, люблячі діти. Коли люди, народи, країни вибирають Христа, вони вибирають Божі багатства.

В одній азіатській країні до християнина прийшли з податкової інспекції. Той стверджував, що він найбагатший в усьому поселенні. Податківці запитали, яке ж у нього багатство. Він відповів: «Моє багатство — це любляча, вірна дружина, послухні діти, а найголовніше — це Бог, Котрий керує моїм життям». Інспектори відповіли: «Ти справді найбагатший чоловік, але, на жаль, твоє багатство не обкладають податками».

Бог пропонує всім найголовніше багатство, для чого Він і створив людину, — вічне життя з Творцем. Людина, яка вибрала правильний курс, ніколи не буде боятися смерті. Віруючий знає, Хто чекає його у вічності.

Дорогий читачу! Ти можеш задуматися над прочитаним, а можеш про все забути. Але ти повинен знати, що Ісус Христос, Божий Син усунув найголовнішу перешкоду між Богом і людиною. Ця перешкода — гріх. Якщо ти від щирого серця повіриш, що всі твої гріхи прощені заради Ісуса Христа, і в молитві попросиш в Бога сили відвернутися від гріха, то люблячий Бог прийде у твоє життя і наповнить його Своїми благословеннями. Ісус Христос говорить: «**Поправді, поправді кажу вам: хто вірує в Мене, — життя вічне той має**» (Ів. 6:47).

Сьогодні перед тобою вибір всього твого життя. не помилися!

Бог не може суперечити Своїй божественній природі і характеру, тобто не може перестати бути Самим Собою

Бог не може бути несправедливим

«Чи погубиш також праведного з нечестивим?.. Не можна Тобі чинити так, щоб убити праведного з нечестивим, бо стане праведний як нечестивий, — цього ж не можна Тобі! Чи ж Той, Хто всю землю судить, не вчинить правди?» (1 М. 18:23, 25).

«Нехай шумить море й усе, що у ньому, вселенна й мешканці її, ріки хай плещуть в долоні, разом радіють хай гори перед обличчям Господнім, бо Він землю судити грає: Він за справедливостю буде судити вселенну, і народи по правді!» (Пс. 98:7-9).

«Тож вислухайте, ви, розумні, мене: Бог далекий від несправедливості і Всемогутній від кривди! Бо за чином людини Він їй надолужить і згідно з своєю дорогою знайде людина заплачу!» (Іов. 34:10-12).

Бог не може

не любити

«Бог є любов!» (1 Ів. 4:8). Ніщо не може обмежити любов Божу.

«Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина ані інше яке створіння не зможуть відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!» (Рим. 8:38-39).

Бог не може бути неправедним

Бог не може грішити. В Євангелії від Івана Він названий Праведним Отцем: «Отче Праведний!» (Ів. 17:25).

«... але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усіх ваших поведженні, бо написано: «**Будьте святі, — Я бо святий!**» (1 Петр. 1:15-16).

Бог не може бути недосконалим

Інакше Він не мав би права вимагати праведності від нас: «**Він Скеля, а діло Його досконале, всі бо дороги Його справедливі, — Бог вірний, і кривди немає в Ньому, справедливий і праведний Він**» (5 М. 32:4).

Бог не може не бути всюдисущим

«Куди я від Духа Твого піду і куди я втечу від Твого лица? Якщо я на небо зйду — то Ти там, або постелюся в шеолі — ось Ти! Понесуся на крилах зірниць, спочину я на кінці моря — то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя! Коли б я сказав: «Тільки темрява вкриє мене, і ніч — світло для мене», то мене не закрий від Тебе і темрява, і ніч буде світити, як день, і темнота — як світло!» (Пс. 139:7-12).

Бог не може не бути всезнаючим

«О глибино багатства, і премудрости, і знання Божого! Які невідомі присуди Його і недосліджені дороги Його! Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був радник Йому?» (Рим. 11:33-34). «Великий Господь наш та дужий на силі, Його мудрости міри нема!» (Пс. 147:5). «Чи ти знаєш, як носить хмара в повітрі, про чуда Того, Який має беззадне знання?» (Іов. 37:16).

Бог — всезнаючий. Бог не може чогось не знати, Він не може помилятися. У зв'язку з цим можна з повною впевненістю заявити, що Бог не може навчитися нічому новому, адже Він вже все знає (Він досконалий).

Існує одна-єдина річ, котрої Бог не знає. Він не знає іншого Бога, окрім Себе: «**Не бійтеся та не лякайтеся! Хіба здавна Я не розповів був тобі й не звістив? А би свідки Мої! Чи є Бог, окрім Мене? І Скели немає, не знаю ні жодної!**» (Іс. 44:8).

Чого Бог не може

не минуться слова Мої» (Мт. 24:35). «Бо кожне тіло — немов та трава, і всяка слава людини — як цвіт трав'яний: засохне трава — то й цвіт опаде, а Слово Господнє повік пробуває!» (1 Петр. 1:24-25).

Іншими словами, Бог не може говорити неправду. «Бог не чоловік, щоб неправду казати, і Він не син людський, щоб Йому жалкувати. Чи ж Він був сказав — і не зробить, чи ж Він говорив — та й не виконає?» (4 М. 23:19)

Бог не може співіснувати з гріхом

Бог не може не лише не грішити, Він не може навіть співіснувати з гріхом. «До чужого ярма не впрягайтесь з невірними, бо що спільного між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою? Яка згода в Христа з белійяром? Або яка частка вірного з невірним?» (2 Кор. 6:14-15).

Бог Святий і закликає нас до святості: «... але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усіх ваших поведженні, бо написано: «**Будьте святі — Я бо святий!**» (1 Петр. 1:15-16).

Бог не може спокушуватися злом і спокушувати інших

«Випробовуваний, хай не каже ніхто: «Я від Бога спокушуваний». Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує» (Як. 1:13). Іншими словами, Бог Сам не грішить і нікого не підштовхує до гріха.

Бог не може підвести чи розчарувати

«Не будуть також посоромлені всі, хто на Тебе надіється» (Пс. 25:3). «До Тебе взивали вони — і спасенні були, на Тебе надіялися — і не посоромились» (Пс. 22:6). «До Тебе вдаюся я, Господи, — хай же не буду повик засоромлений!» (Пс. 71:1).

Бог не може покласти на людину більше, ніж та може знести

«... але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви й» (1 Кор. 10:13).

Бог не може вигнати того, хто приходить до Нього

«Усе прийде до Мене, що Отець дає Мені, а того, хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Ів. 6:37).

Бог не може переступити вільну волю людини

Бог створив людину за Своїми образом і подобою. Він не створив нас роботами, а дав нам вільну волю, щоб ми могли зробити вибір. Господь не порушує нашої волі і не може приймати рішення за нас, Він не може змусити людину що-небудь зробити.

Він хоче, щоб ми любили Його добровільно. Він дає нам вибір: підкорятися Йому чи ні; прийняти жертву Ісуса Христа чи ні; служити Йому чи ні...

Зрозуміло, ми несемо відповідальність за свій вибір, але Бог не тисне на нашу волю. У Своїм Слові Він попереджає кожного з нас про наслідки нашого рішення, але сам вибір залишає за нами.

Підсумовуючи все сказане, додамо, що все, чого Бог не може, тільки доказує Його досконалість. Отож робіть свій вибір, дорогі читачі.

ІСТОРІЇ, ЯКІ ЗМУШУЮТЬ ЗАДУМАТИСЯ

Звичайне диво

«Сьогодні, рівно через десять місяців після важкого інсульту, мій батько вперше встав з інвалідного візка без сторонньої допомоги, щоб повести мене до вітара».

«Сьогодні я вперше повернувся на роботу після річної відпустки через інвалідність. На заводі, де я працюю, стався вибух, у результаті котрого я оглух на обидва вуха. Повернення стало для мене справжнім святом. Мене зустріли плакатами: «Раді бачити тебе!», «Ласкаво просимо!», «Нам тебе не вистачало», а дев'ять моїх колег навіть вивчили мову жестів, щоб їм було легше спілкуватися зі мною і розуміти мене».

«Сьогодні приблизно через годину після того, як я загубив свій гаманець, у мої двері постукав чоловік, котрий знайшов його і приніс мені. Усі 2000 гривень були на місці. Я запитав незнайомця про винагороду, і він погодився взяти 1000, пояснивши, що в нього вранці також пропав гаманець, в котрому лежало рівно 1000 гривень, і взяти половину буде справедливо. Він пішов, але через деякий час знову постукав у мої двері. Він приніс назад мої 1000 гривень, тому що якась повернула йому його гаманець з усіма грошми».

«Недавно я зайшов у крамницю «Букініст» і купив примірник однієї книги — саме таку вкрали у мене в дитинстві. Яким же було моє здивування, коли, розгорнувши книжку, я побачив, що це і є моя вкрадена книга. На першій сторінці були написані моє ім'я і звернення дідуся, що подарував її мені. Він писав: «Я дуже надіюся, що через багато років ти візьмеш цю книгу до рук і прочитаєш її».

«Три тижні тому я пожертвував одяг для бездомних, а сьогодні, прогулюючись парком, побачив жінку, одягнену в мою сорочку. Я усміхнувся їй і сказав: «Чудова сорочка!», а вона усміхнулась у відповідь і сказала: «Так, мені вона також подобається!».

«Я працювала консультантом з виховання дітей протягом 15 років.

Через роки я зіткнулася з одним із своїх підопічних. Він був важкою дитиною, постійно нарікав і злився на життя. Одного разу я намалювала йому супермена і написала, що супергерої ніколи не здаються і в підсумку завжди перемагають. Цей хлопчина став пожежником, він рятує життя інших. Ми розмовляли з ним приблизно півгодини, а потім, перш ніж попрощатися, він відкрив гаманець і показав мій малюнок з суперменом, який зберігає досі».

«У мене діабет. Два роки тому моя мати померла, і я забрав до себе її кота Кита. Недавно о третій ночі я прокинувся від того, що Кит сидів у мене в ногах і м'явжав. Ніколи раніше він не робив це так голосно і наполегливо. Я піднявся, щоб подивитись, що трапилося, і раптом відчув сильну слабкість. Схопив глюкометр, щоб зміряти рівень глюкози в крові. Він знизився до 53, тоді як лікар сказав мені, що нормальний рівень — це 70-120. Пізніше в лікарні мені сказали, що якби Кит не розбудив мене, я міг би вже не прокинутися».

«Був час, коли я ледве зводив кінці з кінцями. Одного разу мені не вистачало грошей, щоб розплатитися в супермаркеті. Коли я почав викладати з візочка зайві продукти, чоловік, який стояв позаду в черзі, оплатив мій чек. Я подякував йому, а він сказав, що кілька років тому хтось зробив так само для нього. Він повернув борг і тепер сподівається, що коли-небудь я зроблю для когось так само».

«Сьогодні під час обіду глухоніма дитина, за якою я доглядаю п'ять днів на тиждень останні чотири роки, глянула на мене і сказала: «Дякую вам. Я люблю вас». Це були її перші слова».

«28 років тому один чоловік врятував моє життя, захистивши від трьох негідників, які намагалися мене зґвалтувати. У результаті він отримав травму ноги і досі ходить з палицею. І я дуже раділа, коли сьогодні він відклав цю палицю, щоб повести нашу дочку до вітара».

<http://vk.com/opitzhizni>

СПОКУСА (ВИПРОБУВАННЯ) — збіг обставин, в яких випробується стійкість віри. Стійкість виявляється в неперушному дотриманні догм віри і всіх заповідей Божих. Для досягнення такої стійкості треба докласти чимало зусиль, тому термін «спокуси» часто використовується в значенні «страждання, печалі».

Через наше прагнення жити за своєю волею, для себе, прагнення до задоволення ми завжди можемо виправдати свої вчинки. У цьому якраз і проявляється відхід від Бога. Гріх віддаляє нас від Нього. І спокуси тут ні при чому.

Розповідають, йшов якийсь старець і побачив чорта, що сидів без діла, погйдуючи ногою. «Нудьгуєш?» — запитав старець. — «Нудьгую. Робити нічого — за мене все роблять люди». Отож не забираймо в нечистого роботу.

У житті будь-якої людини приходить спокуса як випробування її віри. У Святому Письмі читаємо, як Ісус тричі давав відповідь спокуснику на його спокуси. Сатана спокушував Господа в пустині після хрещення. Спокушував як людину (адже Бога не можна спокусити), і в Його особі — все людство.

Ще читаємо: «**Бо Ти, Боже, нас випробовував, ти нас перетопив, як срібло перетоплюється**» (Пс. 66:10). Отже, з одного боку, нас спокушує лукавий, а з другого — випробовує

Господь. Наше завдання — пройти випробування, не піддатися спокусам і здобути перемогу.

А для цього треба бачити, з якою зброєю до нас прийшов ворог. Зброя ж його нам відома. Перше, чим він користується, — це страх. Людина боїться диявола, лякається демонів, боїться власти, боїться бажань і звичок, які не може змінити. Очі в страху великі. Проти стояти спокусі — це значить руйнувати страх. Сатана процвітає на страсі християн, котрі бояться диявола і майже не опираються йому.

Віра в Господа позбавляє нас будь-якого страху. Необхідно лише зрозуміти, що страх приходить не від Бога, і спонукати свою віру діяти.

Ще одна зброя — неправда, обман. Нею й користується сатана, щоб перемогти християн. Ісус прийшов зруйнувати силу диявола над дітьми Божими. «**Досягла вас спроба не інша, тільки людська, але вірний Бог, Який не попустить, щоб ви випробовувалися більше, ніж можете, але при спробі й полегшення дасть, щоб знести могли ви її**» (1 Кор. 10:13).

Зброя сатани працює доти, поки не зрозуміємо, що Бог має силу вберегти нас від усякого зла. Бог переміг сатану, сатана не має права на нас. Будь-яка наша перемога над спокусою зміцнює нашу віру. Бо так, як вогонь перевіряє чистоту золота, випробування перевіряє силу віри. Якою б не була спокуса, наше завдання — перемогти.

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 18 год., СЕРЕДА 18.30;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квіткова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військкомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.
БЕРЕЖАНІ, вул. Валога, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажкевич, 14 (уч. № 52) Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

УВАГА!

Щонеділі о 14:00 та щопонеділка о 9:00

ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу

«Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова — телефонуйте:

+38 (066) 0000-462,

+38 (093) 0000-462

Дорогі друзі! Слушайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

2-4 ноября 2012 / Киев / Дом кино
Международный Форум «НОВОМЕДИА»

БЫСТРОЕ РАЗВИТИЕ В МЕДИА ПРОФЕССИИ

ПРОФ. ПРЫЖОК
ПРОФ. СТИБОК
PRO.JUMP

www.novomediaforum.org +38(044)223-66-80

ВІРУЮ

№ 9 (164)
вересень 2012 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;**
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: **viruyu.at.ua**

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.